

2 Timotei - comentarii H. Rossier

VERSETELE 1-2: „Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, potrivit făgăduinței vieții care este în Hristos Isus, către Timotei, copilul meu preaiubit: har, îndurare, pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru!”

Pare că aceste cuvinte: „prin voia lui Dumnezeu”, care se află și în epistolele către Corinteni, Efeseni și Coloseni, dobândesc aici o putere deosebită în împrejurările prin care trecea apostolul. Voia lui proprie nu servea la nimic, și aceasta îi dădea deplină încredere într-o vreme când se punea în discuție apostolia sa. El se bazuia pe certitudinea că în libertate sau în lanțuri, în captivitate ușoară sau aspră — ca aici — el va rămâne „apostol prin voia lui Dumnezeu”. Odinioară, apostolia sa se manifestase în călătorie, prin propovăduirea în mijlocul mulțimilor, în sate sau în orașe; apoi în închisoare, fie prin cuvântul scris, fie vorbind compatrioților sau judecătorilor săi, într-o vreme de înflorire spirituală a Bisericii sau ca aici, într-o vreme de declin. Nimic nu putea schimba acest fapt însemnat că era apostol prin voia lui Dumnezeu și că Dumnezeu dirija după voia Sa toate împrejurările slujbei sale. Dacă apostolia sa n-ar fi fost după voia lui Dumnezeu, atunci când mărturia încredințată Adunării era pe cale de dispariție, în ce stare morală ar trebui să fim noi astăzi, neavând acest cuvânt al apostolului care să ne învețe calea plăcută lui Dumnezeu în vreme de faliment! Toată puterea lucrării sale dănuia într-o vreme zugrăvită în această a doua epistolă către Timotei și cu atât mai mult în zilele noastre, când activitatea apostolului este acum sub ochii noștri, în acest Cuvânt de nezguduit scris prin Duhul lui Dumnezeu.

În principiu, apostolia lui Pavel avea scopul să poarte Numele lui Hristos „înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Faptele Apostolilor 9.15); de aceea, ca și în alte epistole, Pavel este numit: Apostol al lui Isus Hristos”. Singur acest Nume putea caracteriza în întregime subiectul propovăduirii sale. În legătură cu acest Nume, Pavel înfățișa Evanghelia lui Dumnezeu înaintea oamenilor, care cuprindea: falimentul omului vechi; o fire nouă dată omului prin credința în Hristos; o viață nouă, prin Duhul Sfânt, în Hristos cel înviat; îndreptățirea, pacea, libertatea, slava — toate acestea în contrast cu Israel și cu legea. Iar în plus, această apostolie, spre deosebire de a celorlalți apostoli, avea ca țință deosebită Adunarea formată prin coborîrea Duhul Sfânt, ca un trup avîndu-și Capul său în cer; Adunarea clădită de Hristos; în sfîrșit, Adunarea — casa lui Dumnezeu încredințată răspunderii omului.

Totuși, pasajul amintit nu vorbește nicidecum, ca alte epistole, de slujba de apostol a lui Pavel. El se întoarce în veșnicia trecută, ca să ne arate obîrșia apostoliei sale: „potrivit făgăduinței vieții care este în Hristos Isus”. Caracteristic pentru apostolia sa nu erau nici puterea, nici darurile miraculoase, ci era posesiunea unei vieți ce cobora din veșniciile trecute, a unei vieți statornicite pentru veșnicie. Când totul va fi clătinat, această temelie va rămîne, dîndu-i lui Pavel o siguranță desăvîrșită. Această făgăduință a vieții era cu mult înaintea făgăduințelor pe care le avea Avraam, căci era în Hristos Isus și numai în El putem afla și noi această viață. Toți oamenii sînt sub pedeapsa morții, dar oricine L-a primit pe Hristos prin credință are această pedeapsă absolvită și primește viața, darul cel mai minunat al lui Dumnezeu. Nu există nesiguranță în această privință. Dumnezeu rămîne credincios acestei făgăduințe. Făgăduința nu înseamnă un lucru în viitor, dimpotrivă, este un lucru împlinit, actual și veșnic, așa cum se va vedea în versetul 10. Viața făgăduită ne aparține. Este Hristos în noi și noi în El. Ea îi conferă apostolului un caracter statornic și neclintit, cu tot falimentul lucrării sale.

„Către Timotei, copilul meu preaiubit” este o expresie de o deosebită gingășie, mai intimă chiar decît: „Adevăratul meu copil în credință”, din 1 Timotei 1.2, sau decît „adevăratul meu copil în credința noastră a amîndorora” din Tit 1.4. Timotei, caracter gingaș, dar cu inima șovăitoare și ușor de descurajat, avea nevoie de dovada deosebită a dragostei, care să-l facă în stare să primească îndemnul date de apostolul Pavel, mai stăruitor decît în cea dintîi epistolă. Primejdiiile poziției lui Timotei (nu vorbim de slujba lui, pentru că nu avem dovadă că apostolul i-a trimis epistola la Efes) sporiseră între timp foarte mult; trecuseră mulți ani între cele două epistole și Pavel însuși realiza, în vremea celei de-a doua captivități la Roma, că timpul plecării sale era aproape. „Sînt aproape să fiu turnat ca o jertfă de băutură”, spunea el, ceea ce ne amintește de acea jertfă de băutură ce se aducea după jertfa mistuită de foc, în vechime (Exodul 29.40).

VERSETELE 3-4: „Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia îi slujesc cu o conștiință curată din strămoși, că neîncetat îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele, noapte și zi; căci mi-aduc aminte de lacrimile tale și doresc mult să te văd, ca să mă umplu de bucurie”.

Aici Pavel spune: „Mulțumesc lui Dumnezeu”. El nu vorbește nici de Tatăl, nici de Fiul, ci de Dumnezeul lui Israel pe care îl slujiseră strămoșii săi.

Aceasta înseamnă, bineînțeles, mai mult decît slujba celor „douăsprezece semînții”, despre care se vorbește în Faptele Apostolilor 26.7. Gîndurile sale, în preajma jertfirii sale, puteau să se refere la credința strămoșilor săi. El, care a trebuit să lupte atît pentru ca Evanghelia să izbîndească asupra iudaismului, putea acum să spună ce l-a fost plăcut lui Dumnezeu — din religia după Lege. Credința care înțelegea descoperirea lui Dumnezeu era o credință mîntuitoare; Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar strămoșii lui Pavel erau adevărați fii ai lui Avraam. Apostolul lua parte la credința lor, deși i se adăugase altă revelație. Cît despre Pavel, el putea să slujească lui Dumnezeu „cu o conștiință curată”, ceea ce sub lege nu putea să aibă niciodată loc. Era nevoie de stropirea cu sîngele lui Hristos pentru a curăți inima „de o conștiință rea” (Evrei 10.22). Trebuia să fie curățită o dată, printr-o altă jertfă decît jertfele levitice, pentru ca să nu mai aibă cunoștință de păcate (Evrei 10.2). Legea nu putea face aceasta, decît ca un simbol (ca o umbră) (Exodul 29.21), dar niciodată în fapt. Acum, în clipa părăsirii scenei, apostolul poate privi înapoi, spre a-și aminti cu bucurie de strămoșii săi, care aveau un loc în binecuvîntările viitoare, și de el, care se va duce ca să-i regăsească în odihna cerească unde sufletele lor s-au dus mai înainte.

Pavel era recunoscător față de Dumnezeu pentru că își aducea aminte necurmat de Timotei în rugăîmbietoare, așa cum ni se spune în Proverbe: „Fiule, mănîncă miere, căci este bună”; „Nu este bine să mănînci multă miere” (Proverbe 24.13; 25.27).

VERSETUL 6: „De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mîinilor mele”.

Pe temeiul „credinței neprefăcute” care era în el, apostolul îl îndemna pe Timotei să înflăcăreze darul harului pe care îl avea, să nu-l lase să se stingă. Un dar se poate stinge din nepăsare (prin lipsă de întrebuintare). Darul lui Timotei avea ca țință prezentarea Cuvîntului, a îndemnului și a învățăturii (1 Timotei 4.13); îi fusese încredințat pentru a putea combate învățăturile satanice care începuseră să pătrundă în

Biserică (1 Timotei 4.1). Fără îndoială, acest dar avea și alte înfățișări, dar în general era asimilat cu cel de păstor și de învățător, din Efeseni 4.11. În capitolul 4.14 din întâia epistolă, Timotei era îndemnat să nu fie nepăsător de darul care era în el. Din timiditate, el putea fi înclinat să cedeze în fața celor ce, profitând de tinerețea lui, l-ar fi disprețuit, scoțându-se în evidență pe ei înșiși. Ar trebui să prețuim nespun un dar primit de la Dumnezeu, dar nu o putem face decât în măsura în care ne disprețuim pe noi înșine. O smerenie adevărată îl va caracteriza pe cel care socotește că darul său vine numai de la Dumnezeu. Smerenia lui Timotei îl făcea mai degrabă nepăsător față de darul său, în loc să și-l cultive, și aceasta era o atitudine primejdioasă. Astfel, putem afla, pe de o parte, de trufia firii păcătoase — care își însușește darul, iar pe de altă parte, de o teamă a firii păcătoase — care ne va împiedica să-l folosim. Neîncrederea în sine (sfiala firească) înseamnă totuși eul. A ne subaprecia ne avertizează de pericolul de a subaprecia darul, în loc să-l prețuim nespun de mult, ca pe orice lucru ce vine de la Hristos.

Dar în această epistolă, Timotei se expunea unui alt pericol. În fața jalnicei stări a Bisericii, a disprețului la care era expus apostolul preaiubit, a puținelor rezultate ale îndemnelor și învățării sale, a răului crescând, astfel încât martorii erau loviți și batjocoriți, iar mărturia părea să se stingă odată cu ei, prezența unui dar putea apărea inutilă. De aici izvoră îndemnul apostolului de a înflăcăra darul. Oricare ar fi împrejurările, răspunderea noastră cu privire la ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu rămâne întreagă și noi nu avem decât să ne îndeplinim îndatoririle privind la El, fără să ținem seama de falimentul Bisericii și al mărturiei. Dacă e vorba de învățătură, să învățăm; să îngrijim turma, s-o păstorim, fără să ne preocupăm de numărul mare sau mic al oilor. Duhul de frică (versetul 7) nu este Duh Sfânt, ci fire păcătoasă; el e primejdios, deși poate nu atât de mult ca încrederea în sine. Frica ne paralizează puterea duhovnicească, în vreme ce încrederea în sine înlocuiește puterea Duhului lui Dumnezeu cu aceea a firii păcătoase.

VERSETUL 7: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință”.

Timotei deci trebuia să-și înflăcăreze darul, pentru că Dumnezeu, spune apostolul, nu ne-a dat un duh de frică. Frica (nu ne referim la frica de Dumnezeu) și Duhul nu pot fi împreună. Frica șovăie înaintea datoriei, este timidă atunci când sînt necesare decizia, curajul, credința sau îndrăzneala care să treacă peste piedici și care să ne facă să stăm liniștiți pe marea înfuriată (fiindcă Domnul, care este cu noi în corabie, ar aduce liniște în clipa când valurile ar amenința să ne înghită).

Vorbind de duhul de frică, apostolul îl readuce pe Timotei la darul Duhului Sfânt, la binecuvîntările de la început, de la Rusalii. Puterea Duhului pe care o avem rămîne aceeași și nu se schimbă niciodată, nici chiar în zilele cele mai rele ale Bisericii. Putem să-l punem piedici, să-l întristăm, așa încît să fie silit să nu lucreze, dar El nu slăbește deloc. Nu are nici un motiv în El însuși, încît să nu umple vasul în care a fost turnat. Tăcerea Sa provine din felul nostru lumesc și pentru că păstrăm în inimile noastre idoli, cărora Duhul Sfânt nu le poate îngădui să stea alături de El în noi, care sîntem Templul Său.

Dar Duhul Sfânt, ale Cărui vase sîntem, nu este caracterizat doar prin putere, ci și prin dragoste. Puterea nu atrage inimile la Hristos, ci dragostea. Puterea îl poate arunca pe Satan din cer ca pe un fulger, ea poate să ne supună duhurile rele, să-i convingă pe cei care ne stau împotriva și cîte alte expresii ale puterii Sale! Duhul dragostei însă lucrează ca un magnet. El este cel care ne spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați”. El este cel care ne deschide cerul și ne scrie acolo numele pentru totdeauna, El ne descoperă inima Tatălui și inima Fiului. Tot El ne spune: fii curajos, nu te teme, nu plînge!

Timotei trebuia de asemenea să-și amintească despre Duhul dat de Dumnezeu că este un Duh de sfat și de cumpătare. Avem nevoie de îndrumare după ce am ajuns vase ale Duhului Sfânt! În vremuri de faliment pentru Biserică, nu era vorba de arătarea izbitoare a puterii, a acelor daruri miraculoase ce caracterizau la început slujba apostolilor și a celor dinții ucenici. Astăzi puterea este folosită spre a se împotrivi invaziei nestăvilite a răului, spre a păstra pozițiile sau stările dobîndite, spre a birui, mergînd împotriva curentului care duce cu iuțeală creștinătatea spre apostazia (lepădarea de credință) de la urmă. Pentru noi nu este vorba de o activitate pretențioasă, nici de lăudăroșenie, nici de exaltare (sau încîntare) mistică, lucruri care preamăresc eul (fiind o închinare la noi înșine), ci de un duh care să cîntărească cu calm împrejurările, sub privirea Domnului care judecă drept și lucrează în limitele bunului simț cumpătat. Acest duh nu tremură cuprins de frica consecințelor lucrării sale. El înaintează în liniște pe calea netedă, însemnată de Dumnezeu, fără zarvă și manifestări izbitoare, ci dezvoltînd caracterele sale de putere și dragoste, în împrejurările vieții de zi cu zi în care e chemat să se desfășoare.

Întîlnim aici aceste trei manifestări ale Duhului înfățișate în întâia epistolă către Corinteni: Duh de putere (capitolul 12), Duh al dragostei (capitolul 13) și Duh de sfat (capitolul 14).

Duhul de sfat urmărește să nu fim copii la minte, ci oameni mari (14.20): copiii lui Dumnezeu să nu fie expuși a fi socotiți, de lume, nebuni (14.23); cine vorbește în altă limbă să aibă și darul de a interpreta cele spuse (14.13); El supune prorocilor duhurile prorocilor (14.32); El Se împotrivesc oricărei activități a femeilor în Adunare (14.35).

VERSETUL 8: „Să nu-ți fie, deci, rușine de mărturia Domnului nostru, nici de mine, cel ținut în lanțuri pentru El, ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”.

Această epistolă cuprinde multe subiecte, pe care vom încerca să le surprindem pe rînd.

1. Răul ce caracterizează casa lui Dumnezeu în vremurile din urmă.

Resursele pe care le au cei credincioși pentru a putea merge într-un chip vrednic de Dumnezeu, slăvind-L în mijlocul acestui rău.

Experiențele personale ale apostolului într-o astfel de stare a lucrurilor.

Îndemnul date lui Timotei de a se purta într-un chip vrednic de Dumnezeu. Vom continua să ne ocupăm cu acestea din urmă, revenind la versetul 6.

Fapt este că în cele din urmă zile ale apostolului, mărturia creștină era expusă asalturilor biruitoare ale vrăjmașului care dorea s-o compromită. La început nu era așa, deși mărturia era obiect de prigoană și ură — pentru că nu poate fi mărturie a lui Dumnezeu fără ură — dar de atunci, ea a continuat să fie din ce în ce mai nesocotită, prin necredințioșia pe care a arătat-o familia lui Dumnezeu. Pe vremea cînd

era scrisă această a doua epistolă către Timotei, mărturia era, pe cât se pare, falimentară, iar Duhul se folosește de slujba sa de atunci, ca să ne înfățișeze în chip profetic ceea ce este astăzi și ce va fi la sfârșitul vremurilor. Apostolul, aflat în fruntea mărturiei, era întemnițat; Evanghelia era disprețuită și prigonită, însă nu ca la început, când aceasta era rezultatul inevitabil al credincioșiei martorilor.

Înțelegem că, văzînd din partea oamenilor toate nădejdiile spulberate, rușinea mărturiei creștine putea să copleșească inima credincioasă a lui Timotei sau să-i frîgă relațiile cu scumpul său părinte în credință. Nimiciți în ce privește mărturia noastră, dar nicidecum cu privire la mărturia Domnului nostru! În adevăr, aceasta este mîngîierea și singura resursă într-o vreme de ruină; nu este vorba să ne bizuim pe mărturia noastră, ci pe mărturia fără greș a Domnului. Aceasta nu poate fi nimicită niciodată, în vreme ce noi, pe bună dreptate, purtăm doliu pe ruinele oricărui lucru încredințat răspunderii noastre. Sub o înfățișare sau alta, Domnul își va păstra mărturia pînă la sfîrșit. El va păstra adevărurile de astăzi pînă la venirea Sa ca să-Și răpească Adunarea.

Cum să-i fie rușine lui Timotei? Cum să ne fie rușine nouă? Dar poate, văzîndu-l pe purtătorul deosebit al acestei mărturii în temniță și în lanțuri, lui Timotei i-ar fi fost rușine. Nu, spune apostolul. Pavel nu ajunsese acolo într-un loc de rușine. El nu era întemnițatul oamenilor, ci întemnițatul Domnului și El îl ținea acolo tocmai pentru mărturie. El și-a desăvîrșit Cuvîntul printr-un Pavel întemnițat; într-un Pavel întemnițat a fost slăvit Domnul în lume. Pavel, întemnițatul, a fost singur cînd toți l-au părăsit; el, reprezentantul înaintea lumii, a fost asemenea Stăpînului său în această împrejurare, ca și în altele din viața sa. Se mai poate vorbi de rușine cînd mărturia neștirbită a lui Dumnezeu se înalță biruitoare în fața mărturiei falimentare a omului?

Dacă Timotei era îndemnat să nu se rușineze, el avea ca exemplu pe apostolul Pavel, care la versetul 12 spune: „Nu mi-e rușine”, text asupra căruia vom reveni. La versetul 16, Onisifor este amintit ca un frate credincios căruia nu i-a fost rușine de lanțul apostolului; iar de acest fapt se va ține cont în ziua răsplătirilor. Mai tîrziu, în îndemnurile date lui Timotei (2.15), apostolul îl mai sfătuiește să nu-i fie rușine în împlinirea slujbei lui, să nu se gîndească nici la el și nici la oameni, ci numai la încuviințarea lui Dumnezeu. Nu-i era aceasta de ajuns?

„Ci suferă răul împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”, îi va transmite apostolul. Într-o vreme de decădere, ca aceea prin care treceau marele apostol al neamurilor și credinciosul Timotei, nu numai mărturia Bisericii lui Hristos era discreditată din pricina greșelii celor care trebuiau să o poarte, dar și Evanghelia (vestea bună — înfățișată oamenilor ca mijloc de a primi mîntuirea) care, în loc să fie acceptată, era prigonită, lepădată, întemnițată sau acoperită cu rușine de către cei care o purtau. Timotei nu trebuia să se revolte, ci să sufere împreună cu Evanghelia, personificată în Domnul: nu a fost tot așa cu Isus Hristos? A fost primit El cu cinste și cu recunoștință, potrivit mîntuirii pe care a adus-o? El a fost lepădat, batjocorit, răstignit, iar credincioșii trebuiau să ia parte la aceste suferințe, pentru că așa a fost în toate vremurile — și Domnul Și-a avertizat ucenicii la despărțirea de ei!

Fără îndoială, au fost vremuri cînd credincioșii uniți laolaltă au luptat ca o armată disciplinată, în același duh, cu același suflet și aceeași credință pentru biruința Evangheliei. Acum Satan părea să aibă avantaj; creștinii însă trebuie să se deprindă cu aceste împrejurări și cu aceste suferințe deosebite. Lor le trebuie atîta putere, chiar mai multă ca în trecut, ca prin puterea lui Dumnezeu să rabde aceste suferințe, să păstreze și să răspîndească Evanghelia în lume.

VERSETELE 9-11: „El ne-a mîntuit și ne-a chemat cu o chemare sfîntă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vremurile timpului, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie. Pentru ea am fost rînduit vestitor, apostol și învățător al neamurilor”.

S-a micșorat această putere a lui Dumnezeu din pricina necredinței noastre? Nu s-a arătat ea în mîntuirea noastră? Nu ne-a invitat ea cu o chemare sfîntă, să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste? În adevăr, așa este chemarea noastră cerească, ce va fi înfăptuită pe deplin cînd vom fi cu Hristos, asemenea Lui în slavă, dar care chiar de acum ne-a pus deoparte, pentru Dumnezeu (Efeseni 1.4). Ruina nu poate atinge această mîntuire, această chemare. Ceea ce ne-a dat Dumnezeu e din veșnicie și pentru veșnicie; da, neschimbătoare, nestrîcioasă, veșnică! Aceeași putere a lui Dumnezeu, care ne cheamă să suferim în mijlocul ruinei, ne-a așezat pentru totdeauna în mijlocul lucrurilor neschimbătoare.

De remarcat că în acest pasaj, din pricina degradării, totul este slăbiciune, chiar în sufletul unui martor credincios ca Timotei. Cînd mărturia încredințată credincioșilor nu mai este decît „dărmături”, apostolul stăruiește asupra puterii unui Dumnezeu întreit în noi: puterea Duhului, pentru a înlocui frica (versetul 7), puterea lui Dumnezeu, pentru a fi părtași la suferința Evangheliei (versetul 8), puterea lui Hristos, pentru a păstra ce nea încredințat apostolul (versetul 12). Nici un cuvînt despre puterea noastră, pentru că ea nu există. Dimpotrivă, puterea lui Dumnezeu în slăbiciunea noastră este făcută desăvîrșită (2 Corinteni 12.9); și această experiență urma să trăiască Timotei, așa cum o trăise și apostolul Pavel.

Acum, amintirea acestei puteri a lui Dumnezeu îl determina pe Pavel să arate ce a făcut aceasta pentru noi și în afara noastră. Minunată înfățișare! Mai întîi, după cum am văzut mai înainte, prin ea avem mîntuirea și chemarea sfîntă: mîntuirea care cuprinde toată lucrarea harului cu privire la noi, de la iertarea păcatelor pînă la intrarea în slavă; chemarea sfîntă care este asemănarea noastră desăvîrșită cu Hristos în slavă: „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Acest har nu are nimic a face cu activitatea noastră, el nu depinde de faptele noastre, ci numai de planul veșnic al lui Dumnezeu. El ni s-a dat în Hristos înainte de vremurile timpului (versetul 9); a fost descoperit prin arătarea Sa ca Mîntuitor (versetul 10); este în El (2 Timotei 2.1), de unde putem lua zilnic și în fiecare clipă puterea de care avem nevoie, pentru că El este un izvor nesecat.

Este un mare privilegiu că acest har se descoperă acum, după primirea Domnului nostru Isus Hristos, ca să-i cunoaștem chiar de aici, de jos, cele două consecințe veșnice:

Moartea, ca plată a păcatului, este nimicită. Nu numai că cel care avea puterea morții, Diavolul, a fost înfrînt la cruce, ci moartea a fost nimicită prin învierea lui Hristos. S-a găsit un Om care S-a dat morții de bunăvoie și a suferit toată grozăvia ei, care nu a putut fi ținut de ea, un Om care a înviat din moarte și stă la dreapta lui Dumnezeu. Pentru El nu mai există moarte. Dar pentru ce a intrat El și a ieșit din moarte? Pentru ca puterea morții asupra noastră, ca rod al păcatului, să poată fi nimicită pentru totdeauna!

Dar aceasta nu este decît o parte a acestei lucrări, partea negativă. Partea pozitivă este că El a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie. Viața era lumina oamenilor (Ioan 1.4); pe noi ne avea în vedere. Ce har minunat! Ea a adus lumină înaintea oamenilor, prin învierea lui Hristos! Fără această înviere, viața ar fi rămas ascunsă. Fără îndoială, învierea putea să aibă urmări, ceea ce este dovedit prin toată lucrarea lui Hristos de aici. Cuvintele Lui erau Duh și viață, cînd erau primite prin credință; El învia morții, dîndu-le viață, dar o viață care putea fi întreruptă din nou prin moarte. Însă în Persoana Sa, viața a strălucit fără ca moartea să o poată atinge, o viață situată deasupra, fără vreo legătură cu putrezirea. Acum este îndeplinită „făgăduința vieții” din versetul 1; Domnul Hristos putea să-și dea viața Sa omenească, și chiar pentru aceasta o luase, însă dîndu-și această viață, a făcut să strălucească o viață pe care putrezirea nu putea să o atingă. Pînă acum nu fusese arătată neputrezirea, decît în Persoana Sa, după cum este spus: „Nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea” (Psalmul 16.10), pentru că El trebuia să fie cel dintîi în toate lucrurile. Cît despre noi, prin lucrarea Sa avem viață veșnică pentru sufletele noastre, dar nu neputrezirea pentru trupurile noastre. Cîndva, la venirea Sa, vom fi schimbați. Domnul luminează aceste lucruri prin Evanghelie, pentru că ea ne aduce viața și nădejdea.

„Pentru ea am fost rînduit vestitor, apostol și învățător al neamurilor” (versetul 11). Temnița și lanțurile nu schimbaseră cu nimic această stare; chiar în această epistolă îl vedem pe Pavel făcînduși lucrarea de apostol, fără nici o piedică. În vreme de declin, credinciosul se întoarce la adevărurile neschimbate ale Evangheliei, fără să-1 poată atinge ruina: la viața veșnică, la harul dat în Hristos înainte de a fi timpul, la nimicirea morții, la arătarea vieții și a neputrezirii.

VERSETUL 12: „De aceea și sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în Cine am crezut. Și sînt încredințat că El are să păzească ce l-am încredințat, pînă în ziua aceea.”

Evanghelia vestește cu putere în această lume sfîrșitul consecințelor păcatului — moartea — și domnia unui lucru cu totul nou — viața — care aduce cu ea sfîrșitul putrezirii ce a domnit în lume de la căderea în păcat. O astfel de Evanghelie a fost misiunea apostolului Pavel printre neamuri, era o slujbă universală, pentru că Evanghelia nu avea în vedere numai pe poporul evreu. Pavel avea o astfel de încredințare asupra însemnătății chemării sale, încît nu se dădea înapoi să o îndeplinească, chiar cu riscul suferințelor pe care avea să le îndure, suferințe și mai chinuitoare, fiind părăsit de cei care primiseră această veste fericită. Iată pentru ce, așa cum am mai spus, nu-i era rușine, ci își ridica fruntea cu îndrăzneală. „Știu în cine am crezut”; el cunoștea Persoana Celui în care își pusese încrederea. Este cunoașterea unei Persoane, nu numai a resurselor care ne înalță sufletul deasupra dificultăților, pericolelor și obstacolelor pe cale. În Psalmul 27, găsim un gînd asemănător: meditația la prezența încîntătoare a lui Dumnezeu înalță capul celui credincios peste vrăjmașii săi. Cunoșcînd această Persoană, Pavel se simțea chiar la izvorul puterii; aceasta este de mare însemnătate. Dacă noi, avînd conștiința valorii lucrării încredințate nouă, am vedea-o pierdută și nimicită în mîinile noastre, am fi dezamăgiți și descurajați. Marele apostol a trebuit să asiste la această nimicire în cele din urmă zile ale slujbei sale. Ar fi urmat rușinea falimentului, dacă n-ar fi cunoscut Persoana în care a fost demonstrată realitatea acestei Evanghelii a vieții și a neputrezirii. Aceasta îi dădea siguranță deplină. Hristos avea putere să păzească ce îi încredințase Pavel, și Pavel avea toată încrederea în El. Siguranța sufletului și a trupului său, rezultatul lucrării, viitorul mărturie, într-un cuvînt tot ce Domnul îi încredințase în răspundere, apostolul le dăduse în grija Sa. Numai El avea putere să păstreze neatinse valorile care, lăsate pe mîinile oamenilor, s-ar fi pierdut definitiv. El le va păzi în întregime: „pînă la ziua aceea”, ziua venirii Sale în slavă cu toți cei răscumparați ai Săi, care va fi ziua răsplătirilor (versetul 18).

VERSETUL 13: „Să ai un model al cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, împreună cu credința și cu dragostea în Hristos Isus”.

După prezentarea Evangheliei și a învățăturii sale, apostolul se întoarce la învățăturile și îndemnurile pe care le adresează iubitului său Timotei. În primul rînd trebuia să țină „dreptarul” (Hupotuposis în 1 Timotei 1.16 același cuvînt este tradus prin „modei”) cuvintelor sănatoase pe care le auzise de la apostol.

Într-o vreme cînd Cuvîntul inspirat nu era încă complet și cînd toți cei care îl propovăduiau erau încă în lucrare, învățătura dumnezeiască dată prin acest om al lui Dumnezeu trebuia să fie păzită neatinsă de ucenicul său. Acesta trebuia să aibă pentru sine un rezumat al adevărurilor pe care le auzise, pentru că așa era mai sigur să rețină adevărul în termenii în care i-a fost comunicat. Aceste cuvinte sănatoase erau Cuvîntul lui Dumnezeu pe care trebuia să-l păzească și să-l propovăduiască la rîndul său. Erau cuvinte inspirate, transmise oral, așa cum vedem în 1 Tesaloniceni 2.13. „Învățătura sănătoasă” na fost niciodată altceva decît Cuvîntul inspirat (1 Timotei 1.10; 2 Timotei 4.3; Tit 1.9; 2.1). Timotei, care trebuia să-1 facă cunoscut altora, era mai puțin în primejdie să-1 strice, dacă îl reținea pentru sine. Este ceea ce făcea și apostolul personal (1 Corinteni 2.12-13). Acestea nu erau cuvinte seci, adevăruri teologice, pentru că Timotei trebuia să țină acest sumar „cu credința și dragostea care este în Hristos Isus”. Aceste lucruri fuseseră aduse la cunoștință prin apostol și trebuiau să fie păstrate. Înțelepciunea firească nu era de folos; credința și dragostea — care sînt în Hristos — vorbeau inimii și sufletului, înfățișîndu-le adevărul lor dumnezeiesc.

VERSETUL 14: „Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfînt, care locuiește în noi”.

Este ceea ce apostolul îl și îndeamnă pe Timotei în cea dintîi epistolă (1 Timotei 6.20). I se încredințase o comoară pe care trebuia să o păzească în credincioșie; aceasta reprezenta învățătura sănătoasă a Scripturii, pe care nimic nu o depășea în valoare, iar răspunderea de a o păzi revine fiecărui credincios.

S-a gîndit, oare, cititorul ce înțeles profund are faptul de a nu neglija nici una din aceste „învățături sănatoase”, de a nu le pierde, de a nu lăsa nici una să se risipească fără folos, de a nu aduce nici un lucru străin care ar putea să le strice înfățișarea sau să le micșoreze valoarea, de a fi convins de desăvîrșirea dumnezeiască a acestor cuvinte încredințate de Dumnezeu, de a fi preocupat, ca și Timotei, în a arăta și altora valoarea lor? Ele sînt comoara cea mai scumpă față de tot ce am putea avea... dar cum aș putea înșira vreodată desăvîrșirea lor cînd le privesc și mă hărănesc cu ele?

Celor nepăsători le place mai degrabă să se hrănească cu un cuvînt omenesc decît cu aceste „învățături sănatoase”; ei pot susține că îl păzesc pentru că au în casă un exemplar pe care îl frunzăresc din cînd în cînd cu gîndul aiurea. Ah, cîți creștini sînt vinovați — ca robul cel leneș — că îngroapă această comoară! Poate că spunem: mă străduiesc să pricep aceste lucruri, dar pentru mine sînt literă moartă, iar o predică bine întocmită mă zidește mai mult... O predică, în treacănt fie spus, este adesea lipsită de înțelegerea felului de a ține dreptarul învățăturilor sănatoase. Apostolul spune aici: „prin Duhul Sfînt care locuiește în noi”. El nu-i spune lui Timotei: „prin Duhul Sfînt care locuiește în tine”, ci în noi. S-ar putea crede că Timotei, acest tovarăș al apostolului, acest om al lui Dumnezeu, era, pe temeiul slujbei sale eclesiastice,

mai îndreptăţit decât alţii să păzească această comoară? Nicidecum! Duhul Sfînt locuia în el ca în orice creştin şi fiecare, mai smerit sau mai înţelept, era dator s-o păzească prin Duhul. El este singurul care ne învaţă Cuvîntul, îl aduce la îndeplinire, îl face înţeles şi îl pune în practică. Să remarcăm că adesea, cei mai înţelepţi sînt cei care păzesc mai puţin învăţătura, căci piedica lor este înţelepţiunea omenească ce înlocuieşte Duhul Sfînt, singurul care ne face să înţelegem şi să păstrăm „cuvintele sănătoase” cu credinţă şi dragoste.

Da, fireşte, cuvîntul harului poate zidi sufleteşte şi poate da o moştenire împreună cu toţi cei sfinţiţi (Faptele Apostolilor 20.32).

În capitolul următor regăsim îndemnul date lui Timotei, de care este plină această epistolă, arătîndu-ne astfel că, pe măsură ce falimentul sporeşte, Dumnezeu Se foloseşte mai mult de lucrarea personală.

Ultimele versete ale capitolului înfăţişează un nou chip al răului ce caracterizează falimentul Adunării.

VERSETELE 15-18: „Ştii că toţi cei care sînt în Asia m-au părăsit; printre ei, şi Figel şi Hermogen. Domnul să dea îndurare peste casa lui Onisifor, căci de multe ori m-a mîngîiat şi nu i-a fost ruşine de lanţul meu, iar cînd a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă şi m-a găsit. Domnul să-l facă să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea”. Tu ştii foarte bine cît a slujit el în Efes”.

Faptul pomenit de apostol în acest text, din pricina căruia suferea cumplit el, cel care apăra Evanghelia, e acela că a fost părăsit de toţi cei care se ocupau de lucrarea din Asia atunci cînd a fost arestat, ca să fie întemniţat a doua oară. Cel puţin aşa înţelegem cuvîntul „toţi”. Fără îndoială că ei se temeau că se compromit, rămînînd de partea lui. Timotei ştia aceasta; vom vedea mai tîrziu (3.1) că mai trebuia să afle că progresul răului în Biserică nu se va opri aici. Ce se întîmpla în Asia arăta din ce în ce mai mult că „toţi umblau după foloasele lor şi nu după ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2.21). Dintre cei care îl părăsiseră pe apostol erau Figel şi Hermogen, dar lucrurile continuau şi cercul urma să se extindă. În acest punct ajunsese mărturia în ultimele zile ale lui Pavel. În această adunare din Efes, unde poziţia cerească a Bisericii — de Trup al lui Hristos — a fost prezentată, înţelegeam şi realizată în practică întocmai ca şi în împrejurimile acestei capitale, unde apostolul întemniţat trimisese epistola sa către Efeseni, nu se mai afla nimeni care să simpatizeze cu el! Dar de ce spun eu, nimeni? În mijlocul acestei abandonări generale, era un om care făcea excepţie. Fără să se îndepărteze de apostol în cea de-a doua întemniţare, Onisifor, care a trebuit să-l caute cu multă grijă la Roma ca să-l găsească, a avut bucuria să-l poată mîngîia „de multe ori”. Ceea ce făcuse Dumnezeu deseori direct faţă de credinciosul Său slujitor (vezi 2 Corinteni 1), acum o făcea prin mijlocirea lui Onisifor. Ce mare privilegiu pentru acesta! Mai mult, Onisifor era de partea cea bună, era de partea lui Dumnezeu; lui nu i-a fost ruşine să-l vadă pe apostol legat ca un răufăcător de rînd. Pentru Onisifor, lanţul său era titlul de noblete al preaiubitului apostol. Fireşte, lui nu-i era ruşine, căci, dacă lanţurile puneau la încercare mărturia, în acelaşi timp erau şi dovada atotputerniciei lui

Dumnezeu care Se sluzea de acest mijloc pentru a răspîndi Evanghelia în lumea întreagă.

Cînd a venit Onisifor la Roma, nu s-a dat înapoi de la nici un efort de a-l căuta pe apostol; şi l-a găsit. De cîte ori, poate, l-au căutat şi alţii, dar nu l-au găsit şi se arătau mulţumiţi faţă de biserici sau faţă de apostoli că şi-au îndeplinit îndatorirea. Ei nu au stăruit să-l caute pentru că se mulţumeau, în ochii lor sau ai altora, să fi făcut, cum se spune, „tot posibilul”, fără rezultat. Faptul că apostolul nu era uşor de găsit în acest oraş mare şi într-o temniţă rece, unde era păzit (vezi capitolul 4 versetul 13), precum şi riscurile acestei stăruinţe de a-l găsi pe cel căutat constituiau destule motive de întrerupere a acestor cercetări.

Peste aceste pricini arătate, numai Dumnezeu vedea şi ştia ce este în inimi. De asemenea, apostolul se va ruga pentru ca Dumnezeu să-Şi reverse îndurarea peste casa lui Onisifor (4.19) pentru prezent şi peste însuşi Onisifor în viitor, în ziua răsplătirilor. Atunci Onisifor va găsi îndurare din partea Celui care o poate da şi de care depinde orice har, după cum este spus: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă”, la Matei 5.7 şi „aşteptînd îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţa veşnică”, la Iuda 21.

Spre „ziua aceea” privea şi apostolul Pavel, pentru el însuşi, în versetul 12. În „ziua aceea”, ce l-a încredinţat el Domnului şi ce a păzit Acesta pentru apostolul Său va fi închinat Domnului. În capitolul 4, versetul 8, este vorba de ziua arătării Lui, de ziua cînd va fi apreciată răspunderea noastră ca martori ai lui Hristos. În acea zi va fi oferită cununa dreptăţii (4.8), răsplata celui drept, aşa cum sînt împărţite între oameni medalii de onoare, de curaj. Numele minunatelor cununi nu reprezintă faptele săvîrşite de cei care primesc recompensa sau caracterul Celui ce le oferă. Cei care „iubesc arătarea Lui” sînt cei care lucrează şi se poartă spre cinstea Sa, în vederea zilei cînd vor sta în lumina deplină a prezenţei Sale şi cînd totul va fi descoperit, fără să rămînă ceva ascuns. Atunci fiecare din ai Săi va primi după cum va fi lucrat.

Timotei însuşi putea mărturisi despre slujba lui Onisifor în adunarea din Efes, unde Timotei lucrase multă vreme pentru păstrarea rînduielii în casa lui Dumnezeu. Slujba lui Onisifor nu va trebui să aştepte „ziua aceea” pentru a fi recunoscută; ea era deja cunoscută oricărui suflet credincios şi preocupat de lucrarea şi mărturia lui Hristos. La fel este şi astăzi.

Versetele 16-18 ne arată sprijinul pe care-l oferă Domnul pe cale slujitorilor Săi, într-o slujbă plină de primejdii şi suferinţe. Nu a fost la fel şi cu Slujitorul desăvîrşit? El a băut apă din mers. Ah! pentru a bea, El a ştiut să-Şi plece capul. Nu a fost la fel şi cu slujitorul Său credincios? El s-a bucurat de mîngîierea şi de învierea primită în starea sa umilă, dar ştia că va veni ziua cînd „îşi va înălţa capul”.

VERSETELE 1-2: „Deci tu, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus. Şi ce-ai auzit de la mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii”.

Pe măsură ce înaintăm în acest studiu, constatăm tot mai mult că, în starea de ruină a Bisericii responsabile, mărturia este în primul rînd individuală. De aici decurge îndemnul, repetat mai mult decât în alte texte, de a se întări şi de a avea curaj. Activitatea în slujbă nu putea fi efecace, decât dacă Timotei „se întărea în har”, altfel spus, dacă el creştea din punct de vedere spiritual, prin puterea harului. Iar în acest har, creşterea nu se putea face decât printr-o tot mai bună cunoaştere a scumpei Persoane a Domnului Hristos; si această cunoaştere a Persoanei Sale stătea chiar la baza activităţii lui Timotei, de a forma slujitori folositori în lucrare.

Datoria lui nu era supravegherea ordinii în casa lui Dumnezeu, ca în cea dintîi epistolă. Istoria Bisericii ne arată că, accentuîndu-se tot mai mult ruina după plecarea celui din urmă apostol, măsurile legaliste erau considerate ca un remediu faţă de uşurătatea generală; dar aici, nimic asemănător cu acestea: întărirea trebuia să se facă prin har. Harul este cel mai sigur mijloc de a ne împotrivi întinderii răului, iar pentru

a-1 cunoaște, trebuie să-L cunoaștem pe Hristos, care este izvorul și expresia desăvârșită a harului. „Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17). Și vom vedea în cuprinsul acestor capitole că este foarte important ca într-o vreme de decădere să păzim deopotrivă adevărul alături de har, pentru că întotdeauna, ținta atacurilor vrăjmașului va fi „adevărul”.

Iată deci că slujitorului lui Hristos, în vremurile din urmă îi este arătată o resursă de importanță majoră. Nu mai este vorba de slujbe în Adunare, pe care doar apostolii și trimișii lor erau în măsură și în același timp obligați să le stabilească, pentru a păstra ordinea, ci Cuvîntul lui Dumnezeu se dovedește a fi în totul suficient pentru împlinirea acestui scop. Lucrurile pe care le auzise Timotei de la apostol trebuiau încredințate unor oameni credincioși, bine întemeiați pe Cuvînt, care să fie în stare să-i învețe și pe alții. Timotei, nefiind el însuși sursa de învățătură inspirată pe care să o transmită, ci un intermediar, avea nevoie de control în învățătura sa, astfel că este spus: „lucrurile pe care le-ai auzit de la mine în fața multor martori”. Era o garanție că nu va strica nimic din cuvintele apostolului. (Acum, aceste lucruri noi le avem în Cuvîntul scris, dar pe atunci, el nu era încă în forma completă, ci avea nevoie să fie transmis pe cale orală pentru a fi cunoscut). Pentru slujitorul lui Dumnezeu, această necesitate de a transmite altora învățătura divină este actuală, deși condițiile în care se împlinește această slujbă sînt deosebite. Dar, ne întrebăm, poate fi în aceasta cea mai mică asemănare cu un cler oficial și cu școli de teologie?

VERSETELE 3-6: „Ia-ți partea ta la suferință, ca un bun ostaș al lui Hristos Isus. Nici un ostaș nu se încurcă în treburile vieții, dacă vrea să placă celui care l-a înrolat ca ostaș. Și cine luptă la jocuri nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rînduiei. Plugarul trebuie să muncească înainte de a avea parte de roade”.

Activitatea la care era chemat ucenicul credincios nu-l scutea de suferință. De aici, acest îndemn nou; Timotei trebuia să-și ia partea lui de suferințe. El trebuia să le socotească nu numai ca pe o trebuință, ci ca pe un privilegiu. Amintite deja de două ori în capitolul precedent, suferințele se mai întîlnesc în acest capitol încă de trei ori. Timotei avea un motiv ca să fie părtaș de bunăvoie la ele, dacă voia să fie „un bun ostaș al lui Hristos”. Un astfel de soldat care intră în serviciul unui comandant al armatei, fiind înrolat de acesta, nu se încurcă niciodată în treburile vieții. El nu va duce cu sine un bagaj nefolositor și nu se va lăsa oprit de obstacole, în aparență foarte dificile. El aparține de acum comandantului său și nu are decît un gînd: să placă celui ce l-a înrolat ca ostaș.

Acesta trebuie să fie de fapt primul nostru scop: să îi plăcem Celui care, luîndu-ne în slujba Sa, are tot dreptul asupra noastră. Aceasta nu este îndeplinirea unei obligații legale, ci o slujbă de dependență și dragoste. Un bun ostaș este înfățișat aici ca neavînd alt ideal decît aprobarea conduitei sale de către comandant, pe care dorește să-l satisfacă și căruia îi recunoaște toate drepturile asupra lui. Nu este încă lupta, pentru că numai comandantul singur hotărăște momentul acesteia, ci este vorba de relațiile de dependență și dragoste între soldat și căpetenia lui, fără de care nu este cu puțință biruința, și care trebuie să ia locul oricărui alt sentiment. Acesta este numit de Cuvînt: „un bun ostaș”.

Apostolul îi dă lui Timotei un alt exemplu de ceea ce trebuie să fie activitatea în slujbă, lupta la jocuri (1 Timotei 6.12). Fie că este vorba de alergare sau de luptă, gîndurile trebuie fixate asupra unui singur obiectiv, atingerea scopului și cîștigarea premiului. Obiectivul propriu-zis al efortului nu este o recompensă, ci victoria, iar ținta supremă este un Hristos ceresc (Filipeni 3.12-14). Este vorba de a primi o cunună, dar încununarea nu poate avea loc dacă nu este înlăturată orice voință proprie. Sînt legi și reguli care trebuie respectate și de la care nu putem să ne abatem și nici nu putem hotărî forma sau felul luptei noastre. Tot ceea ce nu respectă aceste legi ne descalifică de la premiere și vom pierde astfel recunoașterea publică a poziției de cîștigători.

Apostolul ne dă mai departe al treilea exemplu, acela al plugarului. Pentru acesta din urmă, cea dintîi condiție este munca; el nu caută să-și cruțe silințele sau truda. Bucuria roadelor nu va fi pentru cei cuprinși de lene spirituală. Hristos însuși, modelul nostru, va fi înviorat văzînd „rodul muncii sufletului Său”.

Astfel avem trei motive puternice pentru a ne lua partea de suferință ca slujitori ai lui Hristos: dorința de a-l fi plăcuți, dependenți de o adevărată și adîncă dragoste pentru El, atingerea scopului și bucuria veșnică a roadelor muncii noastre. Să dovedim deci pînă la capăt o inimă eliberată de orice piedică în bucuria de a sluji, în ascultarea de rînduielele pe care ni le-a lăsat Domnul scrise, în răbdarea cu care așteptăm pînă la sfîrșit roada ostenelii noastre.

VERSETUL 7: „Gîndește-te la ceea ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate”.

Timotei trebuia să mediteze asupra tuturor acestor lucruri pentru sine însuși, după ce le va fi dat ca învățătură altora, iar Pavel își arată încrederea în Domnul, că îi va da pricepere în toate lucrurile. După cum vom vedea, această pricepere este dată celui care-L are ca țintă pe Domnul. Oricîtă încredere ar fi avut în ucenicul său, apostolul nu avea încredere în priceperea acestuia, ci în Domnul, care dă priceperea. El spune: „în toate lucrurile”, căci „totul” se cuprinde în umblarea și mărturia creștinilor. Trebuie înțelepciunea din Cuvînt prin care să-L cinstim pe Domnul în viața practică. Este nevoie de o trăire potrivită, pentru a putea înțelege învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu.

VERSETELE 8-10: „Adu-ți aminte de Isus Hristos, din sămînța lui David, înviat dintre cei morți după Evanghelia mea, pentru care sufăr pînă acolo că sînt în lanțuri, ca un făcător de rele. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să aibă parte de mîntuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică”.

Apostolul a spus puțin mai în urmă că Domnul îi va da lui Timotei înțelepciune în toate lucrurile; aici el arată care este temelia oricărei înțelepciuni: „aducerea aminte de Isus Hristos”. În El se concentrează toate gîndurile, toată înțelepciunea lui Dumnezeu. Cele două ipostaze ale Domnului Hristos de care trebuia să-și amintească Timotei erau: un Hristos înviat dintre cei morți și un Hristos din sămînța lui David. Aceste două aspecte erau subiectul Evangheliei lui Pavel și, de fapt, rezumă întreaga Biblie.

Ca Fiu al lui David, Domnul împlinește făgăduințele lui Dumnezeu mai întîi față de poporul Său, apoi față de neamuri, în sfîrșit față de Biserică, în ce privește partea ei în împărăția lui Hristos pe pămînt, pentru că Bisericii îi spune El: „Eu sînt Rădăcina și Sămînța lui David” (Apocalipsa 22.16). În adevăratul Isaac — Rădăcina lui David — vor fi binecuvîntate neamurile, iar în adevăratul Solomon — sămînța lui David — va fi întemeiată împărăția înțelepciunii, a dragostei și a păcii, împărăția milenară a lui Hristos. Rădăcina lui David, care urcă pînă la Avraam, ne vorbește despre har. David însuși, ieșit din această rădăcină, este împăratul harului. Sămînța lui David, înfățișată prin Solomon, ne vorbește de dreptate, de pace, de putere și slavă, în legătură cu întemeierea împărăției lui Hristos și a Miresei Sale, noul Ierusalim, pe

pămînt. Astfel că Evanghelia apostolului nu era străină de toate făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la așezarea viitoare a împărăției lui Hristos pe pămînt.

Este însă o trăsătură a Domnului Hristos mai însemnată decît aceasta și de care trebuia să-și amintească mai întîi Timotei, fiind așezată pe cea dintîi treaptă în ochii noștri. Astfel Pavel spune că Evanghelia sa era întemeiată pe un Hristos înviat din morți. Învierea, un adevăr capital pentru creștinism, era punctul de plecare al oricărei slujbe a apostolului. Așa cum Sămînța lui David deschidea nădejdea viitoare asupra binecuvântărilor pămîntești, învierea deschidea această perspectivă asupra cerului, asupra relațiilor cerești cu Tatăl și cu Fiul, împreună cu bucuria veșnică a slavei. Apostolul însă adaugă: „înviat din morți”. Învierea nu putea avea loc fără moartea care pune capăt întregii stări a lucrurilor aduse prin păcat. Fără moarte nu era posibilă nici mîntuirea, nici eliberarea, dar, pe de altă parte, fără înviere, Hristos ar fi murit zadarnic, învierea a adus slăvită stare a lucrurilor noi. Așa cum am văzut în capitolul 1, versetul 10, prin înviere, Domnul Hristos a nimicit moartea și a făcut să strălucească viața și neputrezirea, prin Evanghelie. Învierea este marele și neprețuitul adevăr al Evangheliei, atît de mare încît Pavel era gata să sufere totul ca să aducă la cunoștința lumii întregi această Evanghelie; deși considerat și tratat ca un făcător de rele, el se prezenta mereu doar ca mesager al lui Hristos.

Satan însă desfășurase toate vicleniile și toată puterea lui ca să împiedice această veste bună și s-o facă inefficientă. Ce mijloc mai bun putea să aibă decît să nimicească vestitorul? Pe acesta putea să-l lege, dar Cuvîntul nu putea fi legat împreună cu vestitorul. Lanțul apostolului era mijlocul minunat în mîinile lui Dumnezeu, pentru a-și răspîndi în lumea întreagă Cuvîntul care să deschidă ușa ascultării de El.

Pentru a face cunoscută Evanghelia și pentru a-i descoperi pe cei aleși de Dumnezeu, apostolul răbda orice. El socotea că nici o suferință nu era prea mare pentru ca cei aleși să fie părtași la mîntuirea care este în Isus Hristos, adică eliberați de sub jugul Satanei, îndreptățiți prin credință, introduși în atmosfera de favoare a lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți ai Lui — în slavă. Cu ce simțămînt de prețuire pentru ei scrie apostolul: slava veșnică! Nu este nimic trecător în aceste binecuvîntări pe care ni le-a dobîndit harul lui Dumnezeu. Ele sînt hotărîte pentru veșnicie!

VERSETELE 11-13: „Demn de crezare este cuvîntul acesta: dacă am murit împreună cu El vom și trăi împreună cu El; dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El; dacă Îl tăgăduim, și El ne va tăgădui; dacă Îi sîntem necredincioși, El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși”.

„Adevărat este cuvîntul acesta” — este o expresie pe care o întîlnim și în 1 Timotei și în epistola către Tit. „Acest cuvînt este adevărat și vrednic de primit” — spun adevărurile evanghelice. Cuvîntul de aici este adevărul creștin. El afirmă despre un viitor asigurat pentru cel credincios, prin identificarea cu Hristos în moartea Sa și prin părăsirea la suferințele Lui de pe pămînt. Lucrurile arătate în Evanghelie ne sînt asigurate în întregime ca lui Hristos Însuși: El a murit și a înviat (versetul 8); dacă sîntem morți împreună cu El, primind prin credință judecata rostită pentru noi în Hristos mort, avem parte de viața Lui, pentru că Hristos a înviat. Iată ce-l face pe apostol să spună: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Însă pasajul pe care îl cercetăm merge mai departe. El, Domnul Hristos, consideră viața noastră cu a Lui, slava noastră cu a Lui, domnia noastră cu El, ca un lucru viitor, dar sigur, tot atît de neschimbător pentru noi ca și pentru El.

„Dacă răbdăm” (sau suferim) — iar în versetul 10 vedem pentru cine răbda apostolul: pentru Hristos, pentru Evanghelie, pentru cei aleși — va fi cîndva un răspuns pentru toți cei care vor urma același drum al consacrării; ei vor împărăți împreună cu El.

În versetul 13, apostolul înfățișează reversul acestei slăvite perspective: „Dacă îl tăgăduim”, spune Pavel, „și El ne va tăgădui”. Dacă nu ar face astfel, Și-ar tăgădui caracterul de dreptate și statornicie al firii Sale. Este foarte important să păstrăm acest principiu în toată exactitatea lui. El este enunțat în această epistolă unde, după cum vom vedea, casa lui Dumnezeu a devenit o casă mare, alcătuită din elemente vii și din elemente care au doar aparență de viață. Aceste elemente formează un tot, recunoscut în exterior de Dumnezeu, ceea ce îl obliga pe apostol să spună: „Dacă îl tăgăduim, și El ne va tăgădui”. Lepădarea sau renegarea este acea afirmație făcută deschis că nu îl cunoști; și spre această stare se deplasează cu repeziciune creștinătatea de azi, dar Domnul Se va lepăda de ea: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc” (Matei 25.12). Starea lor este hotărîtă pentru totdeauna, întrucît El rămîne neschimbat în natura Lui.

Să nu uităm însă că nici copilul lui Dumnezeu nu este scutit de un asemenea pericol, așa cum putem învăța din întîmplarea apostolului Petru. Domnul spusese: „Cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor va fi lepădat și el înaintea înșelărilor lui Dumnezeu” (Luca 12.9). Petru s-a lepădat de trei ori și, cu siguranță, era o lepădare conștientă. El fusese avertizat, nu mai era nici o scuză pentru el. Și totuși a avut o șansă: harul suveran, care l-a ales pe acest sărman ucenic și care l-a ridicat deasupra judecății. Cum a ajuns el la această șansă? Prin lacrimile amare ale pocăinței, dar mai ales prin mijlocirea Apărătorului, care fusese o lucrare deja împlinită. Doar de atunci, repararea era cu putință și știm cum a avut loc. Cîte asemenea fapte ar trebui să ne facă serioși și să ne determine să mergem cu o teamă neîntreruptă de a nu-L supăra!

Mai aflăm încă o afirmație: „Dacă sîntem necredincioși, El rămîne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși”. Hristos este neschimbat, atît în credincioșie, cît și în dreptate. Dacă are de-a face cu necredincioșie sau cu lipsă de credință la cei care mărturisesc că Îi aparțin, Își va tăgădui El felul Său de a fi, lepădîndu-i? Nu, El rămîne credincios și făgăduința Sa întemeiată pe har nu poate să ne învinovățească. Fără îndoială, harul nu tratează cu ușurință necredincioșia noastră. Necredincioșia ne pătează și trebuie să fim curățiți prin pocăință. Atunci Îl găsim pe Dumnezeul făgăduințelor, care nu-Și poate schimba cu nimic credincioșia Lui față de noi, fiindcă făgăduințele Sale pentru noi nu ne sînt făcute nouă, ci lui Hristos. Mai mult, dacă ar fi drept cu noi, ne-ar condamna, dar El este drept față de Hristos și chiar prin aceasta, credincioșia și dreptatea Sa se pun de acord pentru a ne ierta păcatele și a ne curăți de orice nelegiuire, astfel încît să fie restabilită părăsirea noastră cu El (1 Ioan 1.9). Necredincioșia noastră trebuie să ne conducă la pocăință și, cînd spunem pocăință, spunem smerenie, astfel încît să regăsim prețioasa părăsire pierdută. Astfel, pe de o parte Hristos este consecvent cu Sine Însuși, tăgăduind pe cel care Îl tăgăduiește și pe de altă parte, rămîne credincios caracterului Său în har.

VERSETELE 14-18: “Adu-le aminte de aceste lucruri, mărturisindu-le stăruitor înaintea lui Dumnezeu, să nu facă luptă de cuvinte, care nu este nici un folos, ci este spre dărmarea celor care ascultă”. Străduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvîntul adevărului. Ferește-te de vorbările goale și lumești, căci cei care le țin vor înainta tot mai mult în nelegiuire și cuvîntul lor va roade ca o cangrenă. Din numărul acestora sînt Imeneu și Filet, care s-au abătut de la adevăr, zicînd că a

și venit învierea și răstoarnă credința unora".

„Adu-le aminte de aceste lucruri". Este al doilea îndemn al apostolului, dat lui Timotei cu privire la misiunea lui. Pe cel dintâi îl găsim la începutul acestui capitol. Mai întâi, Timotei trebuia să se preocupe de transmiterea Cuvîntului la alții; și orice slujitor, chemat să învețe, trebuia să aibă această preocupare. După aceea, trebuia „să își aducă aminte" de ceea ce el însuși avea nevoie (versetul 8), de dimensiunea completă a Evangheliei rezultată din moartea și învierea Domnului Isus Hristos și de întreaga împlinire a făgăduințelor lui Dumnezeu în El. Dacă era îndemnat să cerceteze pentru sine însuși aceste lucruri și să rabde suferințele Evangheliei pe care o propăvăduia, așa cum și apostolul însuși le răbda, urma ca mai departe el să reamintească aceste lucruri celor care le primiseră odată, dar care erau în primejdie să le piardă din pricina luptelor de cuvinte fără folos. Timotei trebuia să se împotrivească acestor rezultate dintr-o vreme de decădere, cînd adevărurile despre mîntuire erau părăsite pentru certuri de cuvinte — așa cum au avut loc în lumea creștină, după plecarea apostolilor. Dar vai, astăzi răul a crescut groaznic și totul ne anunță că apostazia nu va întîrzia să se arate. Cu toate acestea, încă de pe acum, luptele de cuvinte sînt frecvente la creștinii care se lasă atrași de lume și, lipsindu-le smerenia și puterea morală pentru a ține piept și a se împotrivi acestei întorsături date creștinismului și învățăturii lui, nu numai că fac o slujbă care este fără nici un folos pentru sufletele aflate în legătură cu ei, dar mai mult, tulbură moral pe cei care-i ascultă.

Activitatea lui Timotei trebuia să fie într-un contrast total față de aceea a falșilor învățători; și avem astfel frumoasa imagine a slujbei creștine într-o perioadă de decădere. Și chiar dacă o întîlnim atît de rar, prin harul lui Dumnezeu ea totuși există. Cea dintîi trăsătură după care putem să o recunoaștem este grija slujitorului de a căuta aprobarea lui Dumnezeu, în timp ce aprobarea oamenilor nu are nici un rol în activitatea unui adevărat slujitor. Știind că are încuviințarea Stăpînului său, un astfel de slujitor merge independent de oameni, negîndindu-se la sine însuși, dar fiind conștient că Dumnezeu său este cu el și că nu are în mînă o altă armă decît Cuvîntul adevărului. Dar acest Cuvînt trebuia prezentat corect (sau, după o traducere mai apropiată, „împărțit drept"). Adesea, cele mai rele erezii provin dintr-o învățătură biblică scoasă din contextul ei, dintr-un anumit adevăr care nu este înfățișat în legătura sa cu altele, și chiar putem spune că toate sectele creștinătății au ca obîrșie acest temei greșit.

Versetele de la 16 la 18 ne pot dovedi ușor aceasta. Timotei însă trebuia să se ferească de vorbăriile goale și lumești. El nu trebuia să aibă nici un contact cu ele, chiar dacă nu era deloc în pericol să și le însușescă; dar el trebuia să-i avertizeze pe cei care se dedicau acestor preocupări și care, în loc să se lase scăpați de calea lor rea, se adînceau tot mai mult în neevlavie, devenind prin cuvîntul lor o cangrenă distrugătoare, o sursă de moarte pentru cei cărora le vorbeau. Și adesea, învățătorii falși mergeau doi cîte doi (de exemplu: Imeneu și Filet; Imineu și Alexandru, la 1 Timotei 1.20 sau în 2 Timotei 3.8 — lane și lambre), susținîndu-se reciproc în neevlavie și devenind prin aceasta cu atît mai periculoși în discuțiile lor. Fără îndoială, sprijinindu-se pe adevărul că „au înviat cu Hristos", învățau că învierea a avut deja loc și prin urmare, creștinul nu mai așteaptă o înviere a trupului său care să-l ducă în cer. El este chemat să găsească paradisul pe pămînt. Mai mult, prin învierea sa, el este adus într-o stare de desăvîrșire pe pămînt. Și multe alte învățături mincinoase rezultau din acestea, pe care le vedem active și în zilele noastre.

Credința multora era răsturnată, iar cangrena amenința să se întindă într-un mod general.

Prin aceste învățături mincinoase, Satan caută să răpească copiii lui Dumnezeu caracterul lor ceresc. Astfel, învățătura dată în 1 Corinteni 15.12, că „morții nu înviază", ar putea lega de pămînt, căci ar rezulta că nici Hristos nu a înviat. Adevărul de temelie al creștinismului este prin aceasta lovit și nimicit, căci cel care nu a reușit să lege Cuvîntul caută acum să-l nimicească prin învățătorii mincinoși. În zilele noastre, acest rău de moarte se întinde din ce în ce mai mult, adăugîndu-se sectelor existente altele noi și stricînd tot mai mult ceea ce era deja atît de șubred. Fericiți sînt cei care, în mijlocul acestei dezordini, se feresc să asculte astfel de cuvîntări și rămîn la simplitatea învățăturii sănătoase transmisă prin Duhul lui Dumnezeu. (S-a presupus că acest Imeneu amintit aici ar fi același cu cel din 1 Timotei 1.20 și că, dat pe mîna Satanei, în loc să se pocăiască, el ar fi continuat să avanseze în nelegiuire, dar această presupunere nu este sigură).

VERSETUL 19: „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, avînd pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi"; și „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărâdelege!".

Aceste învățături care răstoarnă credința nu-i ating încă, în această epistolă, decît pe unii. Va veni 50 vremea, după cum vom vedea în capitolul 3, cînd întreaga creștinătate de nume va fi tîrîită de acest curent și se pare că ne apropiem de această ultimă perioadă, în care răul se va statornici și va domina un timp, după ce Domnul va răpi Biserica. Creștinul are însă suficiente resurse, pe măsură ce răul sporește și se întinde, de a scăpa de această influență, păstrînd neatinsă mărturia Domnului.

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită". Da, ea rămîne tare în fața răului dezlănțuit de Satan pentru a nimici credința. Nimic nu poate răsturna sau clătina această temelie. Ea este însemnată cu o pecete care, asemenea unei medalii, are cele două fețe ale ei. Pe față este reprodus gîndul lui Dumnezeu, ca o imagine a Lui, iar pe spate este răspunderea omului chemat să corespundă acestui gînd.

„Temelia tare" apare în contrast cu edificiul încredințat răspunderii omului și pentru care apostolul folosisese multă înțelepciune ca să-i pună temelia. Chiar în timpul vieții lui, această clădire a început să se strice, fiind amenințată cu ruina. Era deja același adevăr pe care-l spunea David cu privire la viitorul casei lui Israel. „Și cînd se surpă temeliile", spune el, „ce ar putea să mai facă cel drept?" Răspunsul este același ca și aici: „Domnul este în templul sfînteniei Sale, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul încearcă pe cel drept, dar urăște pe cel rău" (Psalmul 11.3-5). Domnul face deosebire între cei drepecți și cei răi. Ochiul Său se oprește la cei dintîi. „Cei drepecți vor vedea fața Lui" (versetul 7), „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Lui". Nu se va pierde nici unul. Planurile Sale sînt sigure. Nimeni nu le poate nici schimba, nici strica. Ceea ce ne tulbură înțelegerea este mărturia creștină care dă doar o aparență de viață, dar ea nu poate să-L înșele pe Cel care cercetează inimile și rărunchii. Noi putem să fim înșelați, Dumnezeu niciodată. El știe să aleagă aurul dintre materialele care-l imită și să-l facă strălucitor, purificîndu-l în cuptor. Ce a întemeiat Dumnezeu nu poate fi niciodată răsturnat. Siguranță fericită pentru sufletele noastre! În fața distrugerii treptate, dar sigure, a clădirii, chiar un Timotei era în primejdie să-și piardă curajul și să se întrebe: ce va mai rămîne din Casa lui Dumnezeu la sfîrșit? Ce va rămîne este tot ce a zidit Dumnezeu! El nu Se schimbă. Templul Lui cel sfînt, unde locuiește, nu poate fi nimicit. Această temelie rămîne, pentru că, fiind dumnezeiască, este neschimbătoare și pentru că Dumnezeu, care a pus-o este neschimbător. Dumnezeu a pecetluit această temelie și nimeni nu o va putea clătina. Pe această pecete vedem ce este Dumnezeu pentru ai Săi. El îi cunoaște pentru că sînt zidiți de El. Din ceea ce a zidit omul, totul poate fi nimicit sau ars, dar ce a zidit Dumnezeu rămîne. Aici ne aflăm din nou înaintea Adunării, așa cum a zidit-o Dumnezeu, și în fața Adunării răspunzătoare și

șovăielnice în ceea ce îi este încredințat omului. Cît de însemnat este ca în prezența confuziei pe care oamenii au făcut-o între aceste două lucruri, să înțelegem deosebirea, să ne alipim de ceea ce Dumnezeu a zidit, de ceea ce Dumnezeu recunoaște, de ceea ce nici o forță omenească sau satanică nu poate distruge.

Dar aceasta nu desființează cu nimic răspunderea omului, nici a celor care au fost zidiți pe temelia divină. Iată ce se află pe spatele pecetii: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege”. Mărturisitorii pot fi de două feluri: din rîndul fecioarelor înțelepte sau dintre cele nechibzuite. Ca să fii al Domnului, mărturia este tot atît de necesară ca și credința. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mîntuit” (Romani 10.9). Dar pentru a face parte din temelia tare, această mărturie trebuie să aibă un caracter pe care mărturia fără viață nu-l are niciodată — și anume îndepărtarea de fărădelege a celui care rostește Numele Domnului, a celui care spune că-l aparține Lui, că îl recunoaște și că îi poartă Numele în această lume. Este o separare care deosebește mărturia vie de mărturia pe dinafară și zadarnică. Trebuie despărțire, îndepărtare! Aceasta nu înseamnă nici să nu ții cont de rău, nici să-l scuzi și, cu atît mai puțin, să-l corijezi. Și tocmai acest din urmă aspect și-l însușesc creștinii lipsiți de o conștiință bună, legați de învățăturile stricate ale creștinătății. Ei simt bine că sînt pe un teren pătat, dar doresc (cel puțin cei mai conștienți dintre ei) să păstreze, ca Lot, măcar puțin praf din această lume lepădată, pe talpa încălțămintelor lor. Dar îndepărtarea de fărădelege înseamnă să nu fie nimic din eul tău cu tine, înseamnă o abandonare totală a eului. Cazul lui Avraam cu tatăl său arată că legăturile cele mai normale sînt o piedică atunci cînd Dumnezeu spune să te desparți.

Credinciosul are aici o îndatorire personală, care va rămîne totdeauna aceeași. Răspunderea despărțirii de nelegiuire nu este colectivă. Fiecare conștiință în mod individual trebuie să fie mai întîi la lucru și doar atunci se poate realiza o mărturie colectivă. Dar, veți spune, ce este deci nelegiuirea (idakia) de care trebuie să ne despărțim? Este tot ceea ce ne depărtează de adevăr (versetul 18) și se ridică împotriva caracterului Dumnezeului nostru. Sfințenia și neprihănirea practică înseamnă: nici o legătură cu aceste lucruri. Pe spatele pecetii, răspunderea creștină se păstrează deci în întregime. Trebuie să ne depărțăm de orice rău, dar în mod deosebit — cum aflăm în acest pasaj — de învățăturile mincinoase acceptate în creștinism, stare ce domină astăzi casa lui Dumnezeu, ajunsă o casă mare.

În mijlocul confuziei existente, credinciosul este fericit să lase totul în mîinile Domnului. El nu trebuie nici să se teamă, nici să vrea să schimbe starea de lucruri existentă în creștinătate, căci ruina este iremediabilă; ci fiecare are răspunderea personală de a se depărta de nelegiuire. Este nevoie doar de atenție, pentru că depărțarea se poate realiza în două feluri: fie de nelegiuire, fie de terenul lui Dumnezeu. Tendința lumească duce la cea de-a doua posibilitate, care în fond nu este o despărțire de fărădelege, căci celor care o practică, Dumnezeu le spune: „Dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu-Și găsește plăcere în el” (Evrei 10.38).

VERSETELE 20-22: „Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint; ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună”.

Apostolul nu se mărginește numai să-i angajeze pe cei a căror mărturie este însoțită de credință pe o cale a despărțirii de rău. El îi îndeamnă pe credincioși să se curețe de vasele de necinste care se află, vai, chiar în casa în care locuiește Dumnezeu prin Duhul Său. Această casă a lui Dumnezeu, ridicată de la început ca Adunarea Dumnezeului celui viu, ca stîlpul și temelia adevărului, chiar de atunci ajunsese o casă mare. La început fiind mică, nu conținea decît vase de preț, dar pe măsură ce se mărea, pe lîngă vasele de aur și de argint, apăreau și vase de lemn și de pămînt. Așa este și acum starea casei lui Dumnezeu: pe lîngă vasele de cinste, ea conține alături și pe cele de dispreț. Această tristă schimbare constă mai întîi în aceea că Adunarea se situează în opoziție față de caracterul lui Dumnezeu, pe care Casa Lui este chemată să-l păstreze. Iată de ce, în aceste capitole se stăruiește atît de mult asupra atenționării în ce privește părăsirea adevărului; iar în versetele anterioare, am văzut că vasele de dispreț sînt, înainte de orice, învățătorii mincinoși. Fiecare trebuie să se curețe de aceștia, căci și aici și în capitolul 3, versetul 5, este vorba de lucrarea personală de curățire a credinciosului.

Să remarcăm faptul că apostolul nu spune să ne retragem din casă, ci să ne despărțim de nelegiuire; el nu ne spune să ne curățim ieșind din casă, ci să ne curățim de vasele de necinste, prin întreruperea oricărei părtașii cu ele. Aceasta înseamnă că numai separîndu-ne de cei care murdăresc Casa lui Dumnezeu, dînd învățătură împotriva Scripturii, vom fi confirmați de Dumnezeu pentru a-L sluji. În felul acesta a acționat Pavel la Efes, despărțindu-i pe ucenici (Faptele Apostolilor 19.9). Această lucrare de purificare față de vasele de necinste îi conduce pe cei ce o împlinesc la starea de vase de cinste, căci, în ochii lui Dumnezeu, valoarea unui vas constă în aceste două trăsături: „despărțire” și „curățire pentru El”. Lucrînd astfel, se poate obține calitatea unui vas de cinste: sfințit, pus deoparte pentru Dumnezeu, folositor Stăpînului, potrivit pentru slujbă, căci numai prin curățire trebuie să înceapă lucrarea unui slujitor folositor, pregătit pentru orice lucrare bună. În adevăr, terenul unde pot înflori lucrările bune pentru Dumnezeu este un teren al despărțirii. Aceasta este de mare însemnătate; nu este putere în slujbă, nu sînt lucrări plăcute lui Dumnezeu, decît ca urmare a faptului că ne curățim, refuzînd orice legătură cu vasele de dispreț care pătează casa lui Dumnezeu!

Tot ceea ce am văzut pînă aici este urmarea sfaturilor adresate lui Timotei la versetul 15. El trebuia să caute să se prezinte în lucrare încuviințat de Dumnezeu și apărător al adevărului. Ceea ce întemeiasă Dumnezeu rămînea pentru totdeauna, dar rămînea de asemenea neschimbată răspunderea ucenicului: trebuia să se curețe de lucrătorii răi.

VERSETUL 22: „Fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”.

Lucrurile amintite mai sus nu erau de ajuns. Timotei trebuia să fie cu multă luare aminte asupra tendințelor inimii sale. Aici este vorba de fugă. Inima tinerilor este înclinată spre poftele vîrstei lor.

Dar aici mi se pare că apostolul vorbește de acea categorie din familia lui Dumnezeu căreia îi aparținea Timotei și care nu sînt nici părinți, nici copii, ci tineri chemați să intre — cu puterea Cuvîntului lui Dumnezeu — în lupta împotriva lui Satan (1 Ioan 2.14-17).

Dar lupta și biruința pot fi compromise sau chiar pierdute datorită poftelor, numite aici poftele tinereții, care ne pot conduce din nou în lume. Ele sînt „pofa cărnii, pofa ochilor și lăudăroșia vieții”; iar creștinul nu trebuie să fugă de rău, decît pentru a urmări binele. Ce frumos este zugrăvit credinciosul aflat pe drumul de împlinire a „omului desăvîrșit”! Fugind de răul care îl cheamă, el se poate preocupa în totul cu

urmărirea lucrurilor minunate: dreptatea practică, care condamnă păcatul, credința care se atașează de Persoana Domnului Hristos, dragostea care-i cuprinde pe toți cei născuți din Dumnezeu, pacea. El poate avea acea inimă care și-a însușit lucrarea lui Hristos în așa fel, încât nu mai este nici o problemă între Dumnezeu și ea, o inimă care aduce pacea și o răspîndește celor din jurul său.

Pe această cale, credinciosul nu se va afla niciodată singur. Curînd va întîlni în această „casă mare” (din care nu este chemat să iasă, dar unde este înconjurat de vase de dispreț, față de care este chemat să se curețe) suflete care urmăresc aceleași țeluri ca el și cu care va putea să se adune ca să-L cheme împreună pe Domnul, dintr-o inimă curată; căci creștinul nu poate în același timp să-L cinstească pe Domnul pe calea sa și să meargă și cu cei care Îl dezonoarează. În Psalmul 51, versetele 7 și 10 aflăm ce este o inimă curată și cum se poate ajunge la aceasta. În Psalmul 32, versetele 2 și 5, aflăm ce este un cuget curat și felul cum se dobîndește el. Iar cu cei care nu-L cheamă pe Domnul cu buzele unei slujbe nefolositoare, ci pe care credința lor îi pun în legătură cu realitățile veșnice, cu cei care au ca țintă numai pe Domnul și slava Sa, credinciosul va afla binecuvîntări care vor răsplăti toate suferințele pricinuite de ruina la care el este martor. Resursele sale vor fi atît de prețioase, încît ruina parcă nici n-ar exista; mărturia sa va fi de asemenea la fel de plăcută lui Dumnezeu, ca în vremurile cele mai binecuvîntate ale Bisericii.

Iată de ce Cuvîntul are grijă să ne arate după ce semne un creștin credincios poate fi recunoscut într-o vreme ca aceea pe care o descrie această epistolă: el se desparte de locul unde domină necredința și stricăciunea. În relațiile individuale, el se curăță; el fuge de poftă; el urmează binele; el îi caută pe credincioși, se adună cu ei și aduce lui Dumnezeu închinarea împreună cu ei. La început nu era deloc nevoie de acest îndemn. Pe atunci toți credincioșii Îl chemau împreună pe Domnul. Acum totul era schimbat; pentru a-și aduce închinarea, Timotei era obligat să se curețe de vasele de necinste și să se despartă de nelegiuire.

VERSETELE 23-26: „Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, știind că dau naștere la certuri. Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blînd cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blîndețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da într-o zi pocăință, ca să cunoască adevărul și să se trezească din cursa Diavolului, în care au fost prinși ca să-i facă voia”.

În versetul 16, Timotei trebuia să se ferească — în slujba sa — de vorbările goale și lumești care caracterizează vremurile de decădere ale casei lui Dumnezeu, pentru că prin ele, Satan reușește să răstoarne credința. Aici aflăm a doua primejdie prin care vrăjmașul reușește să aducă neorînduială în casa lui Dumnezeu. Nu era vorba de riscul la care era expus Timotei, de a se lăsa antrenat în astfel de discuții, dar el trebuia să se ferească de a fi pe calea lor și de a avea vreo legătură cu cei care puneau „întrebări nebune și nefolositoare”, care nu erau altceva decît rodul unor minți dedate propriului lor simț și care urmau propria lor voință, în loc să fie supuși voii lui Dumnezeu. Astfel de vorbării nu numai că sînt nefolositoare, dar dau naștere la certuri, în care caracterul robului Domnului se compromite, și acest rezultat este urmărit de vrăjmaș în dorința lui de a discredita adevărul.

Robul Domnului trebuie să se păzească de această cursă, iar el nu va putea face acest lucru decît urmînd zilnic modelul unui adevărat slujitor, care L-a avut drept pildă pe Stăpînul din ceruri. Această slujbă se arată aici mai ales în învățătura, trăsătură deosebită a darului lui Timotei. Fără aceste trăsături morale, învățătura nu va avea nici un efect. Înainte de toate este blîndețea față de toți, chiar față de potrivnici, față de care el ar fi putut fi ispitit să-și folosească autoritatea. În același timp, capacitatea de a învăța trebuie să se afirme prin însăși învățătura sa, pentru că vrăjmașul s-ar bucura dacă ar reuși să-i închidă gura. El trebuie să aibă un sprijin. Un învățător după voia lui Dumnezeu și-ar pierde ușor cumpătul cînd se va afla în fața unei împotriviri pe care o știe nejustificată și contrară voii lui Dumnezeu. El trebuie să se folosească chiar de împotrivire pentru a îndrepta cu blîndețe părerile greșite ale potrivnicilor. Ce privesc frumoașă și cît este de greu de înfăptuit cînd sîntem chemați de Domnul la învățătura Cuvîntului! Urmînd însă această cale putem evita orice ceartă.

„În nădejdea...” Adesea stricăm lucrarea față de suflete, pentru că știind că înfățișăm adevărul, îi silim să-1 primească, ceea ce nu este decît un fapt al propriei noastre voințe. Această lucrare cere multă răbdare și dependență. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze! Nu știm nici dacă, nici cînd va lucra în inima potrivnicilor ca să le dea pocăința, iar atunci, voia lor supusă nu se va mai împotrivi adevărului.

Pocăința te trezește, îți deschide ochii ca să vezi cursa Diavolului în care erai prins și astfel te poți întoarce pe calea lui Dumnezeu, în ascultare de voia Sa. În 1 Timotei 3.7, chiar și creștinul întors de curînd la Dumnezeu e în primejdie să cadă în această cursă. Aici a căzut și este așa de adormit, încît s-a împotrivit adevărului și voiei lui Dumnezeu înfățișate de unul din slujitorii Săi.

VERSETELE 1-5: „Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, insultători, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără afecțiune naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrînați, neîmblîziți, neiuibitori de bine, trădători, obraznici, îngîmfați, iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu, avînd o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te și de aceștia”.

Așa cum Timotei fusese înștiințat în mod profetic în cea dintîi epistolă (4.1) de lepădarea de credință (apostazia) din vremea din urmă, tot în mod profetic, în acest capitol el este înștiințat de ruina morală ce caracterizează zilele din urmă. Aceste vremuri grele nu înseamnă încă răsturnarea și zguduirea finală, despre care vorbesc prorocii și care va precede împărăția dreptății și a păcii lui Hristos, ci starea morală pe care o vor avea la sfîrșit cei care poartă Numele lui Hristos și mărturisesc acum că sînt ai Lui. Astăzi, mai mult decît Timotei, noi nu trebuie să închidem ochii față de răsturnarea morală care se pregătește, căci s-au scurs veacuri de atunci. Dacă închidem ochii, sîntem în primejdie să spunem: „pace și siguranță” și să purtăm într-o anumită măsură, ca și Lot, consecințele necredincioșiei generale.

Mărturia creștinismului se va degrada din ce în ce mai mult, astfel că va ajunge să reproducă groaznică înfățișare a stării morale a păgînismului de altădată din care a ieșit Adunarea creștină (vezi Romani 1). Nu este oare izbitor faptul că apostolul nu-i numește pe cei despre care vorbește: „mărturia creștină”, ci ca „oamenii”?

Ce groaznic lucru este cînd însuși Dumnezeu întocmește lista lucrurilor care se află în inima omului și care ies din ea! În Scriptură întîlnim diferite enumerări (vezi, de pildă, Matei 15.19; Marcu 7.21,22; Galateni 5.19-21; Coloseni 3.5-9; 1 Timotei 1.9,10; Tit 3.3), dar cît de rar, comparativ vorbind, le întîlnim pe acestea referitor la manifestările Duhului în inima credincioșilor! (vezi Galateni 5.22,23; Coloseni 3.12-15). Aici este mai mult ca în Romani 1.24-31, text în care starea morală a păgînismului este descrisă de o manieră care-i face să roșească chiar pe cei mai împietriți oameni. În textul nostru, în care apostolul descrie starea oamenilor ce-și mărturisesc credința în vremuri de declin, constatăm, spre disperarea noastră, că această stare este cu mult mai rea decît cea a păgînilor și iată de ce: „Au o FORMĂ de evlavie, dar îi

tăgăduiesc puterea". Acest cuvînt „formă" (morphosis) se regăsește în Romani 2.20, unde este tradus prin „dreptar". Este mai degrabă „aparența evlaviei". Acești oameni cunosc adevărul doar ca o autoritate ce naște evlavia.

Cînd casa, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, este în rînduială, ea deține taina evlaviei (1 Timotei 3.15,16). Taina aceasta este cunoașterea adevărului, a celui adevăr care este în întregime descoperit în Persoana Domnului Isus Hristos, iar aceasta este puterea evlaviei. În casa cea mare însă, acești oameni au „o formă de evlavie" sau, mai degrabă, formula ei. Adevărul este în mîinile lor. Ei poartă Numele lui Hristos și ce fac ei cu acest Nume? Folosesc ei această cunoaștere ca să trăiască despărțiți de rău și să fie martorii credincioși ai lui Hristos? Nu numai că ei nu cunosc puterea adevărului, nu numai că nu folosesc această putere, dar chiar o tăgăduiesc; ei tăgăduiesc faptul că această putere poate produce despărțirea de rău. Aceeași situație, dar într-o măsură infinit mai mică, era și cea a păgînilor din Romani 1.18-20; ei cunoșteau adevărul Dumnezeului creator, dar îl „înhădușeau prin nelegiuirea lor". Aici însă ceea ce este și mai rău este faptul că, în creștinism, oamenii aceștia au dreptarul evlaviei desăvîrșite. În casa lui Dumnezeu, taina evlaviei era mărturisită, cunoscută și înfăptuită; aici ea este cunoscută, e taina care se rezumă la descoperirea Persoanei Domnului Hristos, dar pe care acești oameni o tăgăduiesc, neacordîndu-i autoritatea de a înfăptui evlavia!

Reluînd această enumerare, care nu are asemănare ca număr decît cu cea din Romani 1, sîntem izbiți de înrăutățirea adusă prin faptul că acolo unde creștinismul este cunoscut și practicat în exterior, sufletele nu mai au nici o scuză. În Romani 1, păgînii cu o cunoaștere naturală deosebeau binele și răul. Judecata dreaptă a lui Dumnezeu nu le era deci străină: „știau că cei ce fac asemenea lucruri sînt vrednici de moarte"; și propriile lor legi mărturiseau împotriva lor, pentru că ele rosteau o judecată, cel puțin în parte, asupra celor care făceau aceste lucruri. În textul nostru sînt însă mult mai multe temeuri de condamnare pentru cel ce profesează (mărturisește) creștinismul decît pentru cei care cunosc numai glasul cugetului; este acea cunoaștere exterioară a tot ceea ce privește relațiile hotărîte de har între Dumnezeu și om; este disprețul față de relațiile cunoscute cu Tatăl și cu Fiul, al Cărui Nume îl poartă; este părăsirea oricărui gînd de a păstra aceste relații prin condamnarea omului vechi și a tot ce ține de el; este o viață lăsată de bunăvoie sub robia apucăturilor păcătoase ale firii și total indiferentă față de judecata lui Dumnezeu, de care acești oameni își vor da seama cînd va fi prea tîrziu.

Privind la această enumerare, aflăm o anumită grupare a trăsăturilor celui care, mărturisind credința, a revenit la trăsăturile omului vechi, pe care creștinul îl socotește răstignit împreună cu Domnul Hristos. Pe primul loc este egoismul, patimă de căpetenie a omului firesc, care în loc să-și fi aflat, precum la cel credincios, centrul în afara lui, și-a așezat și își așază cartierul general chiar în centrul ființei lui. De aici vine zgîrcenia, care strînge lucruri pentru sine, lăudăroșenia, care își înalță eul în detrimentul altora, trufia, care se ridică mai presus de aproapele. De aici nesupunerea și neascultarea față de cei pe care Dumnezeu i-a rînduit să fie onorați (poruncă de care este legată și o făgăduință, tocmai pentru a i se sublinia importanța); nerecunoștința față de cei cărora le datorăm recunoștință; disprețul în păstrarea relațiilor în familie; în sfîrșit, lepădarea sentimentelor de afecțiune firească, întîlnite chiar și la animalele fără minte, dar nu și la acești oameni. De aici duhul de răzbdunare, țintind aproapele, fără să țină seama de angajamentele de care era legat; defăimarea, folosită spre a ruina definitiv aproapele; refuzul oricărei înfrînări a poftelor. De aici cruzimea din inimile celor cărora orice pornire spre bine le este străină, care alungă orice sentiment de milă și căreia îi place, fără pricină, să aducă suferință altora. De aici duhul de trădare, care ia aparența amabilității, ca să înșele mai ușor victima și să o dea în mîinile vrăjmașilor săi; îndrăzneala, care nu are ca mobil decît trufia de a înfrunta primejdii inutile, pentru a se înălța în ochii altora. În sfîrșit, voluptatea (desfătarea), care pune stăpînire pe toată ființa celui care i se supune, făcîndu-l să părăsească chiar și favoarea bunăvoinței lui Dumnezeu, pentru a se bucura o clipă de plăcerile păcatului. Totul se rezumă, așa cum am văzut, la acest lucru îngrozitor: „o formă de evlavie".

Timotei este îndemnat „să se depărteze de astfel de oameni". Aceștia nu aveau nimic în ei înșiși care ar fi putut să fie o atracție pentru credincios; nimic la care el să se fi putut asocia, ca să placă lui Dumnezeu; mai mult, nimic care să îmbunătățească starea lor morală; răul era definitiv. Acești oameni nu sînt corupți pe jumătate, la ei totul este din omul cel vechi; totul a fost deja judecat și condamnat pentru totdeauna. Nu este acesta creștinismul răsturnat? În 2 Timotei 1.15, apostolul este singur; toți îl părăsesc. Aici Timotei singur trebuie să se depărteze de ei toți. Dar deși singur, Dumnezeu îi găsește tovarăși cu care să-L cheme pe Domnul. Aceasta nu înseamnă că în creștinătatea de nume, creștinul trebuie să trăiască izolat, ci el trebuie să se îndepărteze de cei care pun în practică și învață astfel de principii.

Să avem și noi pe inimă aceasta! Așa cum am văzut, nu în sensul că trebuie să ieșim din mijlocul unei mărturii care ajunge în final la apostazie! Firește că nu; căci pînă la venirea Domnului, vor exista oameni care îl caută cu o inimă curată; dar ca să ne adunăm cu aceștia din urmă, trebuie mai întîi să o rupem cu o mărturie lipsită de viață, cu duhul care tăgăduiește de fapt adevărul creștin.

VERSETELE 6-7: „Sînt printre ei unii care se introduc prin case și ademenesc femeii ușurate, împovărate de păcate și stăpînite de tot felul de pofte, care totdeauna învață și nu pot ajunge niciodată la cunoștința adevărului".

Aici apostolul menționează o categorie specială de slujitori, de care trebuie să se ferească. Sînt cei care au slujbe eclesiastice în această casă coruptă. Imunitatea lor clericală le îngăduia să intre în casele oamenilor și „să schimbe în desfrînare harul lui Dumnezeu" (Iuda 4), să se adreseze femeilor fără caracter, făcînd din ele persoane vrednice de dispreț, fără viață morală, îngreunate de păcate și tîrîte departe de Calea lui Dumnezeu, de felurite pofte, de care se folosesc acești oameni ca ademenire, ca să le stăpînească. Vedem aici unde conduce firea păcătoasă fără frică de Dumnezeu, care a fost descrisă mai sus, pe cei care sînt reprezentanții ei: la stricăciune morală. Aici ajunge starea inimii care crede că poate trece peste Dumnezeu. Apostolul adaugă la descrierea acestor femei desfrîinate că ele „învăță întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului". Mai rea decît stricăciunea este pretenția că te interesezi de lucrurile lui Dumnezeu și te lași învățat de astfel de slujitori! Cunoștința adevărului nu poate niciodată să iasă dintr-o astfel de învățătură suspectă. Sufletul rămîne fără viață și, oricît ar învăța din toate acestea, nu are ce scoate decît nimicnicie; adevărul rămîne ascuns în întregime. Crezînd că pot învăța ceva, aceste femei nu cunosc deloc starea lor față de Dumnezeu și aleargă cu ochii închiși spre prăpastie. Ele nu cunosc nici în ce constă viața din Dumnezeu. Ele nu-L cunosc nici pe Dumnezeu, deși susțin că învață să-L cunoască.

VERSETELE 8-9: „După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și aceștia se împotrivesc adevărului, oameni stricați la minte, nevrednici în ce privește credința. Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată deplin tuturor, cum a fost și a celor doi oameni".

Descriindu-i pe acești oameni corupți de la sfîrșit, Cuvîntul nu se mărginește să ne înfățișeze niște învățători care se folosesc de învățătura lor pentru a favoriza stricăciunea morală a femeilor, satisfăcîndu-și astfel patimile firii lor păcătoase; mai este o stricăciune care îi caracterizează: sînt oameni stricați la minte. Priceperea lor este stricată; ei nu sînt numai învățători imorali, ci și vrăjmași ai adevărului căruia i se împotrivesc

cînd li se înfățișează spre a fi primit; dar ei i se împotrivesc copiindu-l, ceea ce este culmea nelegiuirii. Ei se dau drept proroci și cîrmuitori, ca Moise, pretinzînd aceeași putere miraculoasă ca el și uzînd, pentru a deveni credibili, de puterea ocultă a minciunii care impune în fața oamenilor străini de viața cu Dumnezeu. Ei se îmbracă astfel cu haina prorocului, ca „să se împotrivescă adevărului”, anulîndu-i orice efect asupra sufletelor. Este, în ce privește învățătura, a doua mare viclenie a Satanei din această epistolă. În capitolul 2.18 era vorba de învățături care răsturnau credința, depărtîndu-l pe creștin de cer și coborîndu-l la bucuria continuă a vieții pămîntești. Aici întîlnim o împotrivire deschisă față de adevăr, prin asimilarea puterii mincinoase a Satanei cu puterea lui Dumnezeu. Potrivnicul imită forma exterioară a lucrării divine, ascunzînd sub o înfățișare exterioară înșelătoare lipsa oricărei realități. În lucrarea vrăjitorilor nu este deloc putere. Astfel, ei își pot preface toiegele în șerpi, dar cel al lui Moise le-a înghițit pe ale lor; tot așa, ei au prefăcut apa în sînge și au adus broaște în țara Egiptului, dar fără să aibă apoi puterea de a le nimici. Mai departe n-au putut face nici țințari, nici muscă cîinească. Făptura cea mai neînsemnată îi găsește total nepuntincioși. Atunci ei spun: „Este degetul lui Dumnezeu” (Exodul 8.19) și toată lucrarea lor se oprește. Acești oameni „sînt nevrednici în ce privește credința”; pentru ei nu mai este nici o nădejde. Dumnezeu i-a lepădat; sînt pierduți: corupți în moravuri, corupți în înțelegere, potrivnici ai adevărului.

Dar apostolul spune: „nu vor mai înainta” în putința lor de a crea sau de a opri orice urgie; la fel va fi cu acești învățători mincinoși. Așa s-a întîmplat și cu ghicitorii. Au trebuit să recunoască degetul lui Dumnezeu, dar prea tîrziu, pentru că nebunia lor a fost arătată tuturor, prin stricăciunea lor. Va veni o vreme cînd înșelătoria lor va fi cunoscută și arătată tuturor.

VERSETELE 10-13: „Tu însă mi-ai urmărit de aproape învățătura, purtarea, năzuința, credința, îndelunga răbdare, dragostea, răbdarea, prigonirile, suferințele, care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdut; și Domnul m-a eliberat din toate. De fapt, toți cei ce voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi prigonți. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, ducînd în rătăcire pe alții și fiind duși și ei în rătăcire”.

După ce a zugrăvit acest tablou întunecos al răului, apostolul se adresează credinciosului Timotei. „Tu însă”, îi spune el; aceste cuvinte le repetă de trei ori (3.10,14; 4.5). Apostolul scoate în evidență contrastul între partea adevăratului ucenic și cea a celor nevrednici. Ce stare fericită pentru acest martor credincios! Dumnezeu Însuși mărturisește pentru el prin gura apostolului că a priceput deplin ceea ce a fost învățat și a urmat exemplul dat de Pavel. Iată-ne din nou în fața unei liste, lista unei vieți după voia lui Dumnezeu, a unei slujbe și a unei mărturii care îi sînt plăcute Lui. Noi parcurgem lista precedentă ca să ne îndepărtăm cu groază de acele lucruri și parcurgem această a doua listă, pentru a o urma cu credincioșie: „Tu ai urmărit de aproape” (vezi 1 Timotei 4.6, unde același cuvînt se traduce „ai urmat”). Ce frumoasă și mîngîietoare mărturie dată lui Timotei! Nu numai că pricepuse, dar el a și urmat pe deplin ceea ce-l învățase apostolul: atît purtarea lui Pavel, cît și învățătura sa.

Dar mai întîi, care era învățătura sa? Ca și în Galateni 2.20, sfîrșitul omului vechi și o viață nouă în Hristos. El vorbește aici într-un mod deosebit despre această învățătură care oferă contrastul cel mai clar față de ce s-a spus pînă acum în acest capitol. De aceea și purtarea sa decurge în întregime din această învățătură. El umbla prin judecarea totală a omului vechi și în puterea omului celui nou. Ținta sa statornică era să-L trăiască pe Hristos și să ajungă ca El; era o țintă cerească.

Credința sa se ridica deasupra greutăților, sprijinul sau tăria sa (Coloseni 1.11) îl făceau în stare să sufere cu răbdare, dragostea Lui domina totul și îl ținea în slujba Evangheliei, pentru că era dragostea lui Hristos. Dar mai era încă un lucru despre care ne oferă mărturie această epistolă. Apostolul trecuse prin prigoniri și suferințe de toate felurile, iar în aceste suferințe pentru Evanghelie, el arătase răbdarea care suferă totul. În Antiohia Pisidiei, el și Barnaba au suferit prigoana (Faptele Apostolilor 13.50). În Iconia, puțin le-a lipsit să fie uciși cu pietre de neamuri și de iudeii uniți împotriva lor (Faptele Apostolilor 14); în Listra, Pavel fusese împrôscat efectiv cu pietre (Faptele Apostolilor 14.19). Fapt impresionant! La sfîrșitul slujbei sale, el își aruncă din nou privirea asupra primelor etape ale lucrării sale, amintiri triste pentru alții, dar pentru el amintiri fericite, fiindcă de la cel dintîi pas al slujbei lui la neamuri, el a suferit pentru Hristos și slujba aceasta nu a fost niciodată întreruptă, dar, spune el, „Domnul m-a scăpat din toate” aceste încercări. Dacă El nu i-a lipsit niciodată la început, îi va lipsi El, oare, la sfîrșit? Aceasta era, prin excelență, resursa apostolului. În acest cuvînt de biruință se afla taina tăriei sale. Nu aștepta nimic de la el însuși, nici de la împrejurări, nici de la oameni. Îi era de ajuns atotputernicia Domnului în har. În rest, „toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigonți”. Adevărata evlavie, spre deosebire de „forma” de evlavie din versetul 5, se leagă de Domnul Isus, care este singurul ei izvor și conținut. Este însă cu neputință ca această adevărată evlavie să evite disprețul și ura lumii; și noi putem adesea să ne întrebăm, cu smerenie, dacă la aceasta ne expune în mod obișnuit mărturia noastră.

Oamenii răi și înșelători, arătați la începutul acestui capitol, vor merge din rău în mai rău. Apostolul i-a arătat ca ademenind femeile, ei înșiși fiind ademeniți de ele, ca împotrivindu-se binelui și sporind în această împotrivire amestecată cu înșelăciunile. Răul va crește tot mai mult în aceste două sensuri, și aceasta în vederea judecării. La fel este și în capitolul 2.16 din această epistolă: vorbăriile goale și lumești conduc totdeauna la nelegiuire. Acesta este rolul pe care îl joacă lipsa evlaviei în viața omului: te adîncește tot mai mult în ea, în vreme ce adevărata evlavie, care și-a găsit centrul, fericirea și bucuria în Domnul, nu află aici, pe pămînt, decît prigoniri, dar primește tot aici, jos, însutit mai mult decît a pierdut pentru El, iar în veacul viitor, viața veșnică (Marcu 10.28-30).

VERSETELE 14-15: „Dar tu să rămîi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciune spre mîntuire, prin credința în Hristos Isus”.

La versetul 10, Pavel îl încuraja pe Timotei, arătîndu-și mulțumirea că a priceput și a urmat fără abatere exemplul pe care i-l dăduse. Cîtă bucurie și mîngîiere pentru acesta, să-l vadă pe iubitul său copil că merge pe aceeași cale a credincioșiei, a rîvnei, a suferinței și a mărturiei, ca și tatăl său în credință. Aici, la versetul 14, apostolul îl îndeamnă pe Timotei să rămînă în lucrurile pe care le-a învățat, în opoziție directă cu cei răi care nu rămîn pe loc, ci merg din rău în mai rău. Cînd este vorba de adevărul dumnezeiesc, nu mai avem de așteptat nici o descoperire; el rămîne neschimbat. Noi putem crește în cunoștință, dar cunoștința însăși are caracterul ei veșnic, absolut; este de ajuns să rămînem în ea. Este o poziție căpătată. Timotei învățase cîndva aceste lucruri în fața multor martori și era în stare să le înfățișeze și altora. El era în opoziție absolută cu cei despre care se spune că „învăță întotdeauna”, pentru că el era „deplin încredințat” de aceste lucruri. El știa „de la cine le învățase”. Aceste cuvinte sînt de o însemnătate deosebită. Timotei le primise direct din gura apostolului inspirat. De asemenea și noi le primim direct din scrisorile inspirate ale aceluiași apostol. Aceasta nu înseamnă ca Dumnezeu să nu ne învețe prin slujitori neinspirăți, dar noi trebuie să verificăm învățătura lor prin însuși Cuvîntul lui Dumnezeu și dacă nu facem așa, ajungem ușor să fim pradă învățăturilor

greșite, pe care le-am fi putut evita dacă, în loc de a avea încredere în omul care ni le-a înfățișat, le-am fi trecut prin sita Cuvîntului.

Dumnezeu însă n-a avut grijă numai să-1 pună pe Timotei în legătură cu purtătorul inspirat al Cuvîntului; El îl hrănise din copilărie cu „Sfintele Scripturi” (Ioan 7.15). Aceste scrieri sfinte sînt tot conținutul Vechiului Testament. Așa cum este arătat în Proverbe 4.1-9, el putea să scoată de acolo înțelepciune pentru mîntuire, adică să fie ferit, scăpat de nenumăratele curse așezate în calea creștinului în aceste vremuri primejdioase de la sfârșit. În acest scop, trebuie ca lucrurile învățate din Cuvînt să fi fost primite prin credință. Hristos este conținutul evlaviei (versetul 12), așa cum este conținutul credinței (versetul 15). Versetul acesta din urmă se întemeiază pe Vechiul Testament, astfel că și un copil poate să-1 citească și să afirme că este suficient ca să-1 facă înțelept spre mîntuire pe acela care intră în legătură cu el, prin credința care este în Hristos Isus.

VERSETELE 16-17: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”.

Dar, dacă sînt mijloace folosite și poruncite de Dumnezeu, ca educația creștină, legătura cu slujitorii lui Dumnezeu, cunoașterea Sfintelor Scripturi (a Bibliei), pentru a-1 pregăti din pruncie pe omul lui Dumnezeu în slujba Lui, resursa supremă pentru toată viața și din ce în ce mai urgentă, pe măsură ce decăderea și ruina se manifestă tot mai pregnant, este Scriptura, întreaga Scriptură. Timotei luase prin credință adevărul că îl are pe Hristos drept conținut. Scripturile care cuprind acest adevăr puteau să-i furnizeze toate elementele necesare slujbei lui, făcîndu-l desăvîrșit pentru orice lucrare bună.

Este de reținut că termenul folosit aici nu este „Cuvîntul”, ci „Scriptura”. Această deosebire spulberă subtilitatea raționalistă care pretinde că doar Cuvîntul, care este cuprins în Scripturi, este inspirat și nu toată Scriptura. Dar chiar în Cuvîntul însuși, acest termen de Scriptură (sau Scripturi) are aceeași însemnătate, aceeași valoare, același sens, aceeași putere, aceeași inspirație divină ca și celălalt termen: Cuvîntul sau Cuvîntul lui Dumnezeu. Să cităm Romani 3.19; 4.3; 10.11; Luca 24.27,45,46; Ioan 5.47; 6.45; 10.35; în sfîrșit, 2 Petru 3.16. Acest ultim pasaj, ca și cel de care ne ocupăm acum, înfățișează cu deosebire Scripturile din punctul de vedere al deplinei descoperiri a Noului Testament. Chiar Pavel își numește propriile lui scrieri drept scrieri profetice (Romani 16.26).

La versetul 16, apostolul începe deci prin stabilirea inspirației divine a întregii Scripturi. (Noi trecem peste efortul raționaliștilor de a dovedi că acest text, care-i condamnă în mod absolut, nu înseamnă că toată Scriptura ar fi inspirată, pentru că lipsește cuvîntul „este” din prima parte a frazei și ea ar trebui tradusă astfel: „Toată Scriptura inspirată de Dumnezeu este de folos”; lipsește însă cuvîntul „este” și din partea a doua a frazei, așa cum lipsește din cea dintîi). Și noi am văzut ce înțelege Cuvîntul prin această expresie. Apostolul nu ne înfățișează aici rolul Scripturii inspirate de a aduce lumină divină în suflet, de a te încredința de păcat și de a aduce mîntuirea la cunoștința păcătoșilor pierduți; el scoate la iveală RESURSA supremă și absolută pe care Scriptura o oferă „omului lui Dumnezeu” — într-o vreme cînd Adunarea, Casa lui Dumnezeu, este în ruină — pentru a-1 face cu totul destoinic și astfel să-L slăvească pe Dumnezeu în toată umblarea lui.

Acum să aprofundăm ce ne este înfățișat în acest pasaj. Mai întîi, nu este nici o parte din Scriptură care să nu fie de folos. Apoi, pentru ce este de folos?

1. Pentru „a învăța”, adică pentru a întemeia învățătura în duhul celui care este pus în legătură cu Cuvîntul.
2. Ca „să convingă”, adică să vorbească cugetului și să-1 trezească, pentru ca cel credincios să aibă o temelie tare în relațiile sale cu Dumnezeu.
3. Ca „să îndrepte”: Scriptura exercită o disciplină educativă, așa cum ne este arătat clar în Proverbe.
4. „Să dea înțelepciune în dreptate”. Regăsim aici marele subiect al Proverbelor. Este vorba de a ne face să cunoaștem și să urmăm o cale de pe care păcatul să fie exclus, o umblare la adăpost de căderi și caracterizată prin dreptatea practică aici, pe pămînt.

În ultimul verset aflăm urmările învățăturii Scripturii pentru omul lui Dumnezeu, adică pentru credinciosul chemat să-L reprezinte pe Dumnezeu în această lume (1 Timotei 6.11). Aceste urmări sînt că el va fi „desăvîrșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună”. Înainte de a le aplica la alții, omul lui Dumnezeu începe prin a-și aplica lui însuși învățăturile Cuvîntului; acesta este un adevăr capital pentru exercitarea slujbei sale. Fără această aplicație individuală nu se poate dobîndi nimic. Cuvîntul ne formează spre a fi modelul și prezentarea vie (1 Timotei 1.16) a rezultatelor sale cînd sîntem chemați să ne facem slujba. Aceasta este Resursa supremă din vremurile grele; și chiar cu aceasta se termină și epistola.

Cel din urmă capitol va mai desfășura înfățișările răului la aceia care ar fi trebuit să-1 ajute pe apostol, îndemnul adresat lui Timotei de a rămîne martor credincios și sfîrșitul propriei sale mărturii, dar nu ne mai vorbește despre Resurse, din momentul în care a stabilit Resursa supremă în versetele 16 și 17 ale acestui capitol.

VERSETELE 1-2: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care va judeca viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Lui: vestește Cuvîntul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura”.

Această rugăminte fierbinte ne arată ce problemă însemnată avea apostolul pe inimă. Este partea culminantă a îndemnurilor adresate lui Timotei. Rugăminta este făcută înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Isus Hristos și conține gîndul măreției acestei prezențe. Aici Domnul ne este prezentat sub două înfățișări:

1. Ca „Judecător”, El va judeca viii și morții. Această judecată viitoare este pricina stăruinței în rugăciune. Într-adevăr, de la alcătuirea Bisericii, Domnul le-a poruncit ucenicilor Săi să propovăduiască poporului și să mărturisească despre El că a fost rînduit de Dumnezeu ca Judecător al celor vii și al celor morți (Faptele Apostolilor 10.42).
2. Ca „Răsplătitor” al slujitorilor Săi, apostolul ni-L înfățișează aici (mai tîrziu vom reveni la versetul 8) la arătarea și împărăția Sa. Aici, apostolul se gîndește cu deosebire la răsplătirea ucenicilor Săi, atunci cînd Se va arăta El. Cînd va împărăți, va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale și nu va mai fi nevoie ca Evanghelia să fie ținută cu tărie, biruința fiind cîștigată de Domnul Isus Hristos asupra tuturor celor

care s-au împotrivit planurilor harului Său (1 Corinteni 15.25).

Ce era rugat Timotei? În timp ce la capitolul 3.14 era îndemnat să rămână la lucrurile pe care le-a învățat, aici este rugat să le propovăduiască și să le vestească în afară. Timotei începuse să primească aceste adevăruri pentru el însuși și, într-o manieră generală, tot Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu. Acum, vasul fiind plin, și acesta îi era rostul, trebuia să fie golit pentru folosul altora. Timpul trecea repede, venirea Domnului era aproape. Trebuia să stăruiască chiar și „nelatimp”, fără să aștepte, ca în Efeseni 5.16 și Coloseni 4.5, o ocazie specială. Trebuia să mustre (1 Timotei 5.20), să trezească cugetul, să producă pocăință în cei care fuseseră pînă acum nepăsători. Trebuia să-i certe pe cei care se lăsaseră tîrîți de mersul lumii. Trebuia să-i îndemne pe cei care își pierdeau îndrăzneala sau ajungeau sfoși în fața răului. Acest lucru cerea îndelungă răbdare, blîndețe, dar în același timp și hotărîre, singurul mijloc de a convinge fără împotrivire. Timotei trebuia să se bizuie numai pe învățătura cuprinsă în Scriptura insuflată, despre care vorbea Pavel.

VERSETELE 3-4: „Căci va fi un timp cînd oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor aduna în jur învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre basme”.

Ceasul era solemn, timpul trecea repede, căci venea vremea cînd sufletele nu vor mai putea suferi învățătura sănătoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 1.10), cînd orice propovăduire va fi zadarnică și fără efect. Acești oameni își vor da învățători după propriile lor poftes și vor alerga după închipuirile inimilor lor. La capitolul 2.18, vedem cum învățătorii mincinoși îi tîrau spre greșelile lor fatale. Aici ei înșși, făcînd un pas mai departe în rău, îi doresc pe acești învățători, îi aleg și îi pun căpetenii, ca să îi încurajeze și să-i aprobe în poftele propriilor lor inimi. Urmarea era că urechile lor nu mai puteau suferi adevărul, acesta nu le mai era pe plac, ei se vor îndrepta spre istorisiri omenești închipuite, care vor înlocui Scriptura, căci trebuiau să creadă totuși în ceva. Am putea, oare, să ascundem că astăzi această vreme nu mai trebuie să vină, căci a și venit deja?

VERSETUL 5: „Dar tu fii treaz în toate, suferă relele, fă lucrarea unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”.

Spre deosebire de acești oameni, Timotei trebuia să aibă însușirile unui martor adevărat, de aceea se folosește și expresia: „dar tu”, pe care am mai întîlnit-o cu același scop în capitolul 3.10,14.

„Fii cumpătat în toate lucrurile”. Felul său de comportare trebuia să fie cu totul opus celor care, sub influența învățătorilor mincinoși aleși de ei, se îmbătau cu învățăturile rele ce le erau puse înainte. Hrănit de Cuvînt, Timotei putea să-și păzească inima și gîndurile, ca să fie departe de mijloacele de amăgire ale lumii.

„Suferă relele”. Această epistolă ne-a arătat de multe ori că aceasta este partea unui adevărat creștin, într-o vreme cînd Casa lui Dumnezeu a ajuns o casă mare, conținînd o mulțime de lucruri din afară. Primejdiile pentru copiii lui Dumnezeu în mijlocul acestei stări de lucruri, indiferența crescîndă față de adevăr, dezamăgirile din partea acelor pe a căror credincioșie s-a crezut că se poate conta, afirmațiile mincinoase destinate să-i distrugă din punct de vedere moral pe adevărații martori, atacurile împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu, starea generală din adunările antrenate de curentul lumii erau atîtea pricini de suferință pentru apostol; și ar trebui să fie și pentru noi, cei care trăim în vremurile de pe urmă! Timotei este îndemnat să rabde aceste suferințe. Nu răbdase și Domnul la fel, iar apostolul nu urmasse și el cu credincioșie acest exemplu dumnezeiesc? (1.8,12; 2.3,9,12; 3.11; 4.5).

„Fă lucrarea unui evanghelist”. De aici nu trebuie să înțelegem că acesta nu era darul special al lui Timotei, dar evanghelizarea trebuia menționată, căci misiunea încredințată lui Timotei era să aibă o anumită conduită în Casa lui Dumnezeu și această a doua epistolă ne arată că harul îl așezase acolo ca martor al căilor lui Dumnezeu în mijlocul falimentului. Iar starea acestei case necesita ca predica să îmbrace caracterul de evanghelizare. În acest mediu exista un mare număr de suflete (astăzi majoritatea), cu totul străine de har și care trebuiau aduse la Hristos prin Evanghelie. Astfel, trebuiau să fie încredințați de starea lor cei care nu țineau de creștinism decît printr-o manifestare exterioară, lipsită de viață.

„Împlinește-ți bine slujba”. Vom vedea în versetul 7 că apostolul și-o împlinise pe a lui și dorea ca și copilul său în credință să procedeze la fel. N-ar trebui și noi să punem la inimă acest îndemn, noi, care sîntem atît de aproape de timpul în care creștinii cu numele nu vor mai putea reveni pe calea cea bună, datorită judecății care, prin orbire, îi va împiedica să prevadă grabnicul faliment ce va veni peste ei? Atunci se va spune: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe” (Apocalipsa 22.11).

VERSETELE 6-8: „Căci eu sînt aproape să fiu turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit. M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfîrșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui”.

În clipa plecării sale, apostolul își trece în revistă toată cariera, pe care și-o rezumă în trei puncte:

1. „M-am luptat lupta cea bună”. Nu este vorba aici de biruința asupra vrăjmașului, ca aceea din Efeseni 6 și din atîtea alte texte, ci de lupta dată ca un spectacol, ai cărui spectatori sînt oamenii și îngerii. Este „lupta la jocuri” din capitolul 2.5, lupta cea bună a credinței și pentru credință, despre care este vorba în 1 Timotei 1.18; 6.12; Iuda 3.1; 1 Corinteni 9.25. În adevăr, este vorba de a le dovedi tuturor ce este credința care ne duce spre biruința finală asupra lumii, trecînd peste toate piedicile. Este aceeași luptă despre care se vorbește în Filipeni 1.16,30, adică lupta de apărare a Evangheliei, pe care o susțineau filipenii.

2. „Mi-am sfîrșit alergarea”. Alergarea noastră are un nor mare de martori. Ei ne înconjoară, ei, care și-au încheiat alergarea (Evrei 12.1). Aceasta dorea apostolul pentru el însuși, atunci cînd le vorbea bătrînilor din Efes (Faptele Apostolilor 20.34), lucru pe care aici îl și înfăptuiește. Atingînd acum cu mîna viața veșnică, el ajunsese la afîrșitul carierei (așa cum spune la 1 Timotei 6.12).

3. Am păzit credința”. Era lucrul acela bun care îi fusese încredințat lui Timotei (1 Timotei 6.20), pe care apostolul îl îndemna să-1 păzească și despre care putea spune că el însuși îl păzise. „Credința” este totalitatea adevărurilor binecuvîntate încredințate celui credincios, din care nici unul nu trebuie abandonat sau neglijat. Cît de însemnată este astăzi „păzirea credinței”!

Astfel, toată viața creștină, ilustrată prin jocurile olimpice, lupta pentru credință, alergarea prin credință, păzirea credinței, iată ce îndeplinesc apostolul cu credincioșie pînă la capătul slujbei sale!

Totul fiind terminat, avea înainte cununa dreptății, păstrată pentru toți care, ca și el, au păzit credința. Această cunună nu se vestește (1 Corinteni 9.24-26). Cel care o dă este Judecătorul cel drept, adică Acela al Cărui caracter este dreptatea. El va prezida solemnitatea și va împărți premiile „în ziua aceea”, ziua arătării Domnului, pe care o aștepta apostolul (2 Timotei 1.12,18; 1 Tesaloniceni 1.10). Venirea (parusia) Domnului în har, pentru a-i lua pe ai Săi, nu va scoate în evidență credincioșia slujitorilor Săi, ci la arătarea Sa se va răsplăti și se va pune în lumină deplină ceea ce ei vor fi făcut și suferit pentru El. Atunci apostolul nu va fi singur. Toți cei care doresc să fie aprobați de El în faptele lor, toți cei care nu se tem să înfrunte greutățile, căci socotesc de mare preț ca Domnul să le exprime mulțumirea Sa atunci cînd se vor împărți premiile, toți aceia iubesc arătarea Sa. Totuși, pentru ei, ținta luptei și pricina alergării nu este răsplata, ci slava și mulțumirea Aceluia care a poruncit acest spectacol și care îl conduce.

Aici se termină subiectul de competență al acestei epistole, pe care am putea să-l intitulăm astfel: Diferitele răspunderi și mijloace ale credinciosului în mijlocul falimentului creștinătății de nume.

VERSETELE 9-13: „Caută să vii curînd la mine; căci Dima, din dragoste pentru veacul de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic. Crescens s-a dus în Galatia, Tit în Dalmația. Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru lucrare. Pe Tihic l-am trimis la Efes. Cînd vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și cărțile, mai ales pe cele de piele”.

Să revenim acum la împrejurările apostolului care ne înfățișează limpede cea din urmă etapă a Bisericii în falimentul responsabilității ei, fază prezentată rezumativ și anticipativ (și oarecum profetic) în ultimele evenimente din viața lui Pavel.

Dacă toți care erau în Asia l-au părăsit în momentul celei de-a doua întemnițări, cu cît îi era mai dureros să-l vadă acum pe Dima, fost colaborator în lucrare (Coloseni 4.14; Filimon 24), pînă acum asociat cu Luca (singurul care va rămîne de acum înainte tovarăș al apostolului), părăsindu-l. Și pricina acestei părăsiri ne este arătată: Dima iubise veacul de acum. Poate că ar fi rîvnit pentru niște poziții în lume pe care nu le putea avea atîta timp cît „se compromitea” în relațiile cu Pavel. Nu știm exact lucrurile, dar, părăsindu-l pe apostol, el venea în contradicție absolută cu scopul lucrării lui Hristos pentru ai Săi (Galateni 1.4). Dima părăsise Roma la cea din urmă întemnițare a lui Pavel și plecase la Tesalonic. Fără îndoială, prigoana pomenită la 2 Tesaloniceni încetase atunci. Care erau motivele lui Crescens și ale lui Tit? Pare că un lucru este sigur, anume că apostolul nu-i trimisese ca pe Tihic (versetul 12). Aceste motive ne sînt necunoscute. Poate că ele erau în legătură cu lucrarea Domnului. Am putea înțelege aceasta din tăcerea lui Pavel, dar pentru noi este o lecție serioasă. Putem avea multe motive însemnate care ne pot solicita în lucrarea noastră creștină. Să ne ferim însă de orice motiv care ne face să evităm pericole și dificultăți, atunci cînd este vorba de lucrare. Nu este, oare, de primă însemnătate și un motiv aflat deasupra tuturor celorlalte, acela de a rămîne alături de apostol înaintea scaunului de judecată? Nu a fost tot așa cu ucenicii în vremea judecării Domnului lor? Putem avea motive plauzibile de activitate în lucrare și totuși să nu fim la înălțimea unei rîvne reale pentru Hristos! Purtarea Măriei, care nu o scotea în evidență, nu era, oare, de o mie de ori mai presus de a Martei și, cu toate acestea, cine ar fi putut spune că Marta nu trebuia să slujească?

„Numai Luca este cu mine”. Din ziua cînd și-a unit destinul cu al apostolului (Faptele Apostolilor 16.10), se pare că Luca nu l-a mai părăsit; slujba fără folos personal este dovedită prin faptul că el nu vorbește niciodată despre sine, doar apostolul va vorbi de Luca (Coloseni 4.14; Filimon 24). Cît de dureroasă trebuie să fi fost pentru Luca plecarea lui Dima! Dar cu cîtă cinste a fost răsplătit el, care nu era apostol, cînd i-a fost încredințată redactarea inspirată a două cărți de competență din Noul Testament!

„Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru slujbă”. Mișcător îndemn! Altădată, Marcu era atras de Barnaba, departe de apostol (Faptele Apostolilor 15.35-38), dar acum este chemat înapoi chiar de apostol. Iată-l deci reabilitat și înviorat, regăsind public comuniunea cu Pavel și, prin urmare, cu Domnul. Colosenii primiseră mai înainte porunci în acest sens, prin care el era reabilitat față de Adunare (Coloseni 4.10). Și aceasta ne dă o lecție deosebit de folositoare. O faptă, judecată de toți, aducînd o lumină defavorabilă asupra unui frate (nu vorbim, evident, de cazul unuia dat afară), nu trebuie să aducă o judecată de lungă durată asupra caracterului său. Pavel ne dă o dovadă, din felul cum îl apreciază pe Marcu; nu fusese pusă problema destoiniciei sale în slujbă, datorită unor greșeli în umblare.

Erau totuși despărțiri care nu puteau fi nicidecum dezaprobat: de exemplu, aceea a lui Tihic. Dacă apostolul l-a trimis la Efes, el a făcut-o pentru nevoile slujbei încuviințate de Domnul. Tihic apare în Scriptură după zarva din Efes (Faptele Apostolilor 20.4). El era din Asia, frate preaiubit și slujitor credincios, trimis de apostol să încurajeze adunarea din Efes, în care Pavel suferise atît de mult (Efeseni 6.21,22); era trimis, de asemenea, la coloseni (Coloseni 4.7-9), pentru a le mîngîia inimile; tot apostolul îl va trimite și la Tit (Tit 3.12). Deci Tihic era un frate înzestrat în chip deosebit ca să poarte cu credincioșie mesaje însemnate pentru încurajare și întărire. Am putea să-l numim mîngîietorul adunărilor. Ce slujbă de preț, mai cu seamă într-o vreme de decădere!

Ca în toate celelalte „Scripturi”, apostolul era inspirat chiar atunci cînd le vorbea de manta și de cărțile sale. Într-o astfel de scrisoare, această simplitate este deosebit de însemnată. Ca și Stăpînul lui, apostolul nu era deasupra greutăților și a împrejurărilor omenești. El era expus aceluiași împrejurări; avea nevoie să se apere de frig, ceea ce, în treacăt, ne spune de asprimea celei de-a doua întemnițări. Ca să citească, îi trebuia un material durabil: „cărțile”, care erau părți din Cuvîntul lui Dumnezeu (Daniel 9.2). Împrejurările vieții sale de fiecare zi erau astfel trăite, călăuzite sau înlăturate sub îndrumarea Sfîntului Duh.

VERSETELE 14-18: “Alexandru, căldărarul, mi-a făcut multe rele. Domnul îi va răsplăti după faptele lui. Păzește-te și tu de el, pentru că este cu totul împotriva cuvintelor noastre. La înțîia mea apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală! Însă Domnul a stat lîngă mine și m-a întărit, pentru ca vestirea să fie făcută pe deplin prin mine și s-o audă toate neamurile. Și am fost scăpat din gura leului. Domnul mă va scăpa de orice lucrare rea și mă va păstra pentru împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”

Este posibil, dar nu-i dovedit, că acest Alexandru căldărarul ar fi cel pomenit în 1 Timotei 1.20, ca întovărășindu-l pe Imeneu, ca să hulească. Am putea avea oarecare dreptate să ne gîndim astfel, pentru că răutatea lui, atît de mare față de apostol, putea proveni din faptul că acesta îl dăduse pe mîna Satanei sau, în tot cazul, datorită sentinței teribile, pronunțate definitiv de gura apostolului: „Domnul îi va răsplăti după faptele lui”. De fapt, această decizie arată că acest om nu se pocăise. Timotei era îndemnat să se păzească de el, pentru că se împotrivise cuvintelor lui Pavel; acestea însă erau „cuvîntul propovăduirii”, despre care apostolul spunea că este cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu (1

Tesaloniceni 2.13). Dacă acești doi Alexandru

Lucrarea lui ucigătoare asupra trupului apostolului preaiubit care mergea astfel pînă la capăt pe urmele Stăpînului său (Psalmul 22.21); dar Satan nu poate împiedica, nu, nici chiar o clipă, propovăduirea, ca ea să nu fie pe deplin îndeplinită.

Această întoarcere a vrăjmașului, despre care Cuvîntul ne vorbește doar pentru că lui Pavel îi sosise vremea despărțirii, nu avea nici o influență asupra încrederii și bucuriei apostolului. El știa că, deși Domnul nu-l va scăpa de martiraj, pînă la urmă îl va scăpa „de orice lucru rău” și îl va păstra pentru împărăția Lui cerească. Astfel, prin activitatea lui, putea să-L slăvească pe Dumnezeu pînă în cea din urmă clipă, iar dacă era luat din această lume, aceasta era pentru ca să se bucure veșnic de Împărăția cerească pe care Domnul o va întemeia la arătarea Lui împreună cu toți sfinții Săi. „A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin”, spune apostolul, gîndind la slava viitoare a lui Hristos pentru împărăția pentru care era păstrat.

VERSETELE 19-22: „Salută pe Priscila și pe Acuilă și casa lui Onisifor. Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet. Silește-te să vii înainte de iarnă! Eubul și Pudens, Linus, Claudia și toți frații te salută. Domnul Isus Hristos să fie cu duhul tău! Harul să fie cu voi!”

Timotei avea să-i salute pe Priscila și pe Acuilă. Acești iubiți tovarăși ai apostolului s-au întors la Efes în urma unui nou edict care îi obligaseră să părăsească Roma și unde Timotei putea să-i revadă (Faptele Apostolilor 18.13,26; 1 Corinteni 16.19; Romani 16.3; 2 Timotei 4.19). Se părea că Onisifor nu se întorsese acasă. Cînd Pavel a fost trimis din nou, Erast rămăsese la Corint, ceea ce nu înseamnă o greșeală. Pavel îl lăsase pe Trofim bolnav la Milet (Faptele Apostolilor 20.4; 21.29), fapt ce dovedește că 2 Timotei a fost scris după prima întemnițare a lui Pavel și anume în vremea celei de-a doua întemnițări. Acest fapt mai arată că puterea apostolilor de a face minuni era pusă în slujba Domnului și nu în folosul lor. Îndemnul de a veni înainte de iarnă este mișcător și ne obligă să ne gîndim la mantaua lăsată la Troa. Eubul, Pudens, Linus, Claudia nu mai sînt pomeniți în altă parte a Cuvîntului. Tot ce s-a spus despre ei de către comentatori nu are nici o însemnătate.

clickbible.org